All.i.oli

NUMERO 8 - OCTUBRE DE 1980

QUADERNS DELS TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAIS VALENCIA

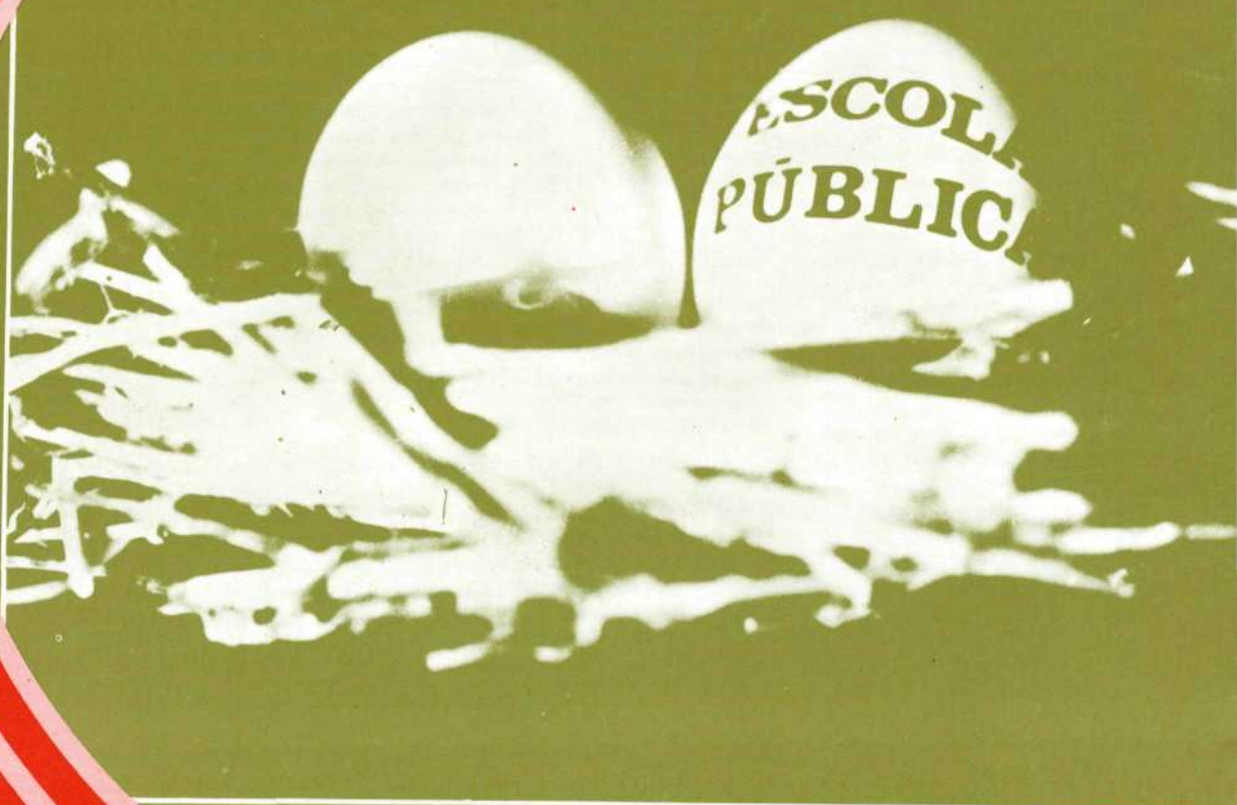

A bústia oberta

EL MISTERI DE LA «DUPLI-LINGÜÏDAD»

Vos envie una carta apareguda a la premsa d'Alacant que va aparéixer al mes d'agost i que em sembla força interessant que reproduï a l'ALL-I-OLI. No és la única carta que ha aparegut a la premsa defensant postures semblants ni possiblement tampoc siga millor; té, però, la virtut, almenys per a mi, d'ésser sencilla, didàctica i clara.

«Leí en este diario la carta abierta que Vicent Ripoll dirigió a don Vicente Ramos y Pérez y que bien podía haberse titulado "Las tribulaciones de un valenciano en el País Valenciano". No espero que el "Adelantado de la Hispanidad", —al menos eso ponía en sus tarjetas de visita en los tiempos aún no tan lejanos del "hable usted en cristiano" y "habla la lengua del Imperio".— conteste a Vicent Ripoll, entre otras cosas porque su carta rezuma verdades redondas e incontestables.

Conozco a Vicent Ripoll, que es de una familia de campesinos del "terme d'Elx", concretamente de la partida de Jubalcoi. Vicent Ripoll, que sabe que si va a Villena o a Murcia no le entienden en la lengua que a él le enseñaron sus padres y a sus padres sus abuelos, se quedó perplejo cuando vio que le entendía un matrimonio de Lleida y que él los entendía perfectamente a ellos hablando con las palabras que habían aprendido de sus respectivos padres y aquéllos de los suyos, respectivamente, y que eran —Dios nos asista— las mismas palabras aunque se trata de dos lenguas diferentes.

Como el pobre Vicent Ripoll, algunos que leyeron las declaraciones del señor Ramos y Pérez a este periódico pueden estar también llenos de incertidumbre y de angustia: ¿será que a los del camp d'Elx sus padres, sin saberlo, les enseñaron el catalán en vez del valenciano?, ¿qué otra lengua distinta es esa que Ramos y Pérez llama el valenciano? Porque Ripoll se entiende con los de Alcoi, los de Dénia, los de Borriana y los de Morella, como con los de Tortosa o los de Lleida, o Puigcerdà, o Andorra, o la Seu d'Urgell, ¿qué catalán es ese catalán que el señor Ramos no permitirá que se enseñe?, ¿quizás será eso que hablan "els elxers"?, ¿esa lengua en que se canta el Misteri d'Elx?, ¿quiere decir que no va a permitir que se enseñe nuestra lengua propia, igual, igual que se hacía bajo el imperio de pacotilla, cuando el señor Ramos se titulaba «Adelantado de la Hispanidad»?

Vicent Ripoll debe librarse de su angustia; se lo merece. Y como Ramos no le contesta, intentaré ayudarle yo.

Vicent: ¿Sabes en qué consiste el misterio de la duplilingüidad?

Verás: Vinarós es el último pueblo al norte de la "provincia de Castellón de la Plana", según se va por la costa; son valencianos y hablan en valenciano (eso no lo negará Ramos y Pérez). Luego, todos de acuerdo, valenciano es lo que se habla en Vinarós.

Alcanar es el primer pueblo al sur de la "provincia de Tarragona", son catalanes y hablan en catalán (eso tampoco lo negará don Vicente Ramos y Pérez); pero cuando los de Alcanar van a Vinarós no les pasa lo que a ti cuando vas a Murcia o a Villena, no han de cambiar la lengua para que les entiendan, y ¿sabes por qué? Porque entre el habla de los dos pueblos, que están entre sí tan próximos como Crevillente y Elx, no hay diferencia alguna, ni siquiera dialectal, como puede comprobar cualquiera con sólo darse un borneo por allí.

Luego, en conclusión: el valenciano es igual que lo que se habla en Vinarós y el catalán también es igual que lo que se habla en Vinarós. Y en esto consiste el misterio de la duplilingüidad, en que dos cosas iguales a una tercera no son iguales entre sí, ¿que esto es incomprensible? Bueno, tú, para eso es un misterio.

Puesto que la condición de incomprensibilidad ya la tiene, ahora esperemos que lo declare dogma don Vicente Ramos y Pérez, elegido sumo pontífice de la enseñanza del valenciano por un cónclave de ucedeos y algún acólito que no sabía de qué iba.»

ANTONI BRU I GÓMEZ

DONAR RESPOSTES

Companys d'ALL-I-OLI:

Durant l'estiu he notat la mancança de la nostra revista car, amb més rapidesa de la que hauríem volgut, anaven succedint fets que afecten a la nostra professió: L'Ordre Ministerial, la Comissió Mixta, i que jo desitjava veure'ls comentats per mitjans de comunicació més seriosos que el nefast periòdic provincial. Ja sabeu quin és, ¿no?

Ara vull referir-me a d'altres dues qüestions: Les oposicions d'enguany i el concurset de València.

Pel que fa a les oposicions m'he sorprés de què en cap publicació del sindicat s'haja constatat un refús a les mateixes, car si sempre com a sistema d'accés al treball són qüestionables, enguany han resultat un escarni ja que només s'ha aprovat a tres persones per especialitat i tribunal. Tot això ja era previsible des de la convocatòria i calia que el Sindicat hagués alçat més la veu.

Pel que fa al concurset de València ciutat, he pogut comprovar «in situ» —ja en tenia referències— la manca d'organització, el desgavell i la manca de respecte al personal per part de la Delegació. Per no haver un lloc adequat, els mestres havien de passar un a un, com qui es confessa, a triar escola. Ningú no va poder comprovar si tot es feia en regla i si no ens donaven gat per llebre.

Pense que caldria una resposta també a totes aquestes qüestions. Són qüestions que afecten a molts companys i que ens demanen una postura sindical.

E. S.

All-i-oli

QUADERNS DELS TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

Director: Jaume Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:
Ismael Blasco, Paco Moreno, Ximo Ureña, Ezequiel Castellano, Pedro Olivares, Ricard Timon, Pedro José Martínez, Melchor Botella, Empar Aloi.

CORRESPONSALS COMARCALS:
PLANA DE CASTELLÓ: Ofelia Soler Nomdedeu
BAIX MAESTRAT: Paqui Monfort
PLANA ALTA: Elisa Roig Tomás
PLANA BAIXA: José Manuel Segarra Comas
ALT PALÀNCIA: Pilar Flor
LOS SERRANOS: Angels Valera
PLANA DE UTIEL: Andrés Martínez Villagrosa
CAMP DE MORVEDRE: Manolo Civera Gómez
L'HORTA: Angel Sorní Montolio
LA RIBERA: María Salud Machí
VALL D'ALBAIDA: Monxo Martínez y Consol Rico
LA SAFOR: Jaume Borràs
L'ALCOIÀ y EL COMTAT: José Antonio Castelló y Santiago Jordà
MARINA ALTA: Carles Mulet Grimalt
MARINA BAIXA: Ferran Mínguez
L'ALACANTÍ: José María Lucas Ranz
MIG VINALOPÓ: Miguel Iborra García
BAIX VINALOPÓ: Juan Albertí Cadenas
ALT VINALOPÓ: Rafael Martínez Cuartero
VEGA BAJA: Pepe González Box

DISSENY: Jarque
ILLUSTRACIONS: Roig
REDACCIÓ, ILLUSTRACIÓ I PUBLICITAT: Gascó Oliag, 8-A, 10
Telèfon 361 52 16
VALÈNCIA
IMPRIMEIX: Soco Iberlic
Costa y Borrás, 13. Tel. 377 66 58
EDITA:
ste PAÍS VALENCIÀ

Editorial

La notícia del cese del Sr. Otero hagués pogut ser una gran notícia i un motiu de felicitat si no fos perquè de seguida van posar un altre en el seu lloc. Un any —per exemple— sense ministre hauria demostrat que és un càrrec de gran inutilitat. Don Julio Rodríguez, sonat ministre que fou d'Educació, ja va reflectar la filosofía que justifica eixa inutilitat: «Todos los ministros entienden de educación. Casi todos son padres con casuística personal en innumerables ejemplos y razones». A nosaltres amb «quaranta fills» per clase, què «casuística personal» ens va a contar? De moment ja sabem dues coses de Diaz-Ambrona: que és d'UCD i que té un nom cacofònicament premonitori.

En tots és present que la lluita per l'Estatut de Centres només acaba de començar i que la Llei de Finançament és una provocació cada vegada més propera, que ens va a exigir un sobre-esforç es creme qui es creme pel camí. Un Estatut de Centres sense una Llei de Finançament és el mateix que un cotxe sense rodes, i en la mesura en què pugam impedir que les tinga o fer que les tinga punxades, estarem menys lluny de l'escola que volem.

El temps no passa per a l'Autonomia: fa quaranta anys que està igual. Sols que —i això és l'important— cada vegada som més els autonomistes i cada vegada som més els que sabem i assumim que l'escola o serà veritablement valenciana o no serà mai pública.

Especialment significatiu és recordar que en aquest curs, tant la lluita contra la política educativa de l'UCD com la lingüística, passa per l'acció dintre dels propis centres de treball. Sense renunciar a d'altres tipus d'accions, cal que assumim aquest fet. La nostra eficàcia sindical serà, fonamentalment, la suma de la que cada u dels nostres afiliats i simpatitzants tinguen en la seua actuació concreta davant els problemes i variables concretes de cada centre.

Què dir de la comissió mixta? Doncs que és una demostració més del comportament cerril de l'UCD que ara ens ofereix un tall de xarlatans de fira que igual venen liliment contra el pancatalanisme imperialisme, que elixirs contra la caspa, a més a més d'un acurat ramellet de buròcrates —que no tecnòcrates— per a demà dir-nos cínicament que ací no ens entenem, i que fins que no ens entengam, amb el castellà tenim de sobra, i que la culpa de tot la té Sanchis Guarner, perquè no ha sabut adaptar-se. I el cinisme —o simplement el feixisme?— pot arribar tan lluny que també podría ésser que sentírem coses com: «¿No querían la democracia? Pues democráticamente se ha decidido por votación que el GAV tiene la razón y que la Universidad no la tiene». I és d'esperar la cara que posarien eixos «demòcrates» si cundeix tan brillant democràcia i «per decisió democràtica de la classe» es descubreix que és més divertit i profitós jugar al futbol que estudiar Llengua Espanyola.

Hauria que començar a plantejar-se la conveniència d'anomenar el 9 d'Octubre, Día del Seny Valencià, el que posaria més de relleu el drama d'aquest país al que ja no sabem si se li està donant un tractament polític o psiquiàtric.

La noticia del cese del señor Otero hubiese sido una gran noticia y un motivo de felicidad si no fuera porque en seguida pusieron a otro en su lugar. Un año —por ejemplo— sin ministro demostraría que es un cargo de gran inutilidad. Don Julio Rodríguez, sonado ex ministro de educación, ya definió la filosofía que justifica dicha inutilidad: «Todos los ministros entienden de educación. Casi todos son padres con casuística personal en innumerables ejemplos y razones. A nosotros, con «cuarenta hijos» por clase, ¿qué casuística personal nos va a contar? De momento ya sabemos dos cosas de Díez-Ambrona: que es de UCD y que tiene un nombre cacofónicamente premonitorio.

Todos tenemos presente que la lucha contra el Estatuto de Centros apenas si ha comenzado y que la Ley de Financiación es una provocación cada vez más cercana que nos va a exigir un sobreesfuerzo, se queme quien se queme por el camino. Un Estatuto de Centros sin una Ley de Financiación, es lo mismo que un coche sin ruedas, y en la medida en que podamos impedir que las tenga o conseguir que las tenga pinchadas, estaremos menos lejos de la escuela que queremos.

El tiempo no pasa para la autonomía: hace cuarenta años que está igual. Sólo que —y es lo importante— cada día son más los autonomistas y cada vez más los que sabemos y asumimos que la escuela o será verdaderamente valenciana o no será nunca pública.

Especialmente significativo es recordar que en este curso, tanto la lucha contra la política educativa de UCD como la lingüística, pasan por la acción dentro de los propios centros de trabajo. Sin renunciar a otros tipos de acciones, es necesario que asumamos este hecho. Nuestra eficacia sindical será, fundamentalmente, la suma de la que cada uno de nuestros afiliados y simpatizantes tenga en su actuación concreta ante los problemas y variables concretas de cada centro.

¿Qué decir de la comisión mixta? Pues que es una prueba más del comportamiento cerril de la UCD que ahora nos ofrece a unos charlatanes de feria que igual venden lilimento contra el pancatalanismo imperialismo que elixires contra la caspa, acompañados de un selecto ramillete de burócratas —que no tecnócratas— para mañana decirnos con todo el cinismo que aquí no nos entendemos y que mientras no nos entendamos, con el castellano nos sobra, que la culpa de todo la tiene Sanchis Guarner, porque no ha sabido «adaptarse»... Y el cinismo, ¿o simplemente el fascismo?, puede llegar tan lejos que podría ser que escuchásemos cosas como: «¿No querían la democracia? Pues democráticamente se ha decidido por votación que el GAV tiene la razón y que la Universidad no la tiene». Y es de esperar la cara que pondrían esos «demócratas» si cunde el ejemplo de tan brillante democracia y «por decisión democrática de la clase» se descubre que es más divertido y provechoso jugar al fútbol que estudiar Lengua Española.

Habría que empezar a plantearse la conveniencia de llamar al 9 d'Octubre, dia del Seny Valencià, muy apto para poner de manifiesto el drama de este país al que ya no sabemos si se le quiere dar un tratamiento político o psiquiátrico.

ÍNDEX

A BÚSTIA OBERTA/2. EDITORIAL/3. ACCIÓ SINDICAL: Ordre Ministerial Decret de Bilingüisme: Accions/4. País Valencià: 9 d'Octubre/4. V Escola d'Estiu: Un pas endavant/4. València: Reducció de plantilles/5. Alacant: Comenzar curso/6. Delegado Alacant-Secretariado STE: Una larga reunión/7. L'Escola Sindical de Xixon/7. Escuela y control ideológico/8. Nombramiento de directores: Una broma pesada/9. Privada València: ...Què hem de fer?/9. CORRESPONSALS/10-11. TÈLEX/12. AIXÒ ERA/12. RACONET/13. EXPERIÈNCIES/14-15. ES FA SABER/15. HISTÒRIA URBANA: Plaça Quijano/16. MILLOREM EL LLENGUATGE/16. El sufix -ada aplicat a radicals nominals. CLAQUETA: Breu notícia sobre el Collectiu de Cinema del País Valencià/17. EL FORAT DEL PANY: Un nou curs a l'escola/17. DOSSIER: NORMALITZAR LA LLENGUA: Ordre Ministerial Decret de Bilingüisme i mutació mixta: Amb premeditació i alevosia/18-19. Aspectes jurídics sobre l'Ordre Ministerial/19. Aportacions V Escola d'Estiu del País Valencià: Seminari sobre el Decret de Bilingüisme/20-21. Esperem resposta/21. L'Ordre Ministerial/22-23-24. L'ensenyament de la llengua: Material didàctic/25. AL VOLTANT DE...: El ruido/26. Sobre l'ensenyament de la religió a l'escola: Un decret inacceptable/27. ELS LLIBRES/28. PARLE VOSTÉ: Eliseu Climent/29. BOERIAS/30. ESPLAI/31.

EDITA SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

ACCIÓ SINDICAL

ORDRE MINISTERIAL DEL DECRET DE BILINGÜISME

ACCIONS

Accions que, al voltant de l'Ordre Ministerial per a l'aplicació del Decret de Bilingüisme, el STE del País Valencià va proposar a les institucions i sindicats convocats per Acció Cultural i que es van acceptar en l'Assemblea de dur a terme:

- Carta als alcaldes demanant la seua col·laboració i pressa de positura.
- Visita a les executives del PCE i PSOE per tal de plantejar-los els greus problemes que té la llengua del País i quina és la seua actitud.
- Visita al Delegat reivindicant el dret de les xiquetes i xiquets valencians a rebre l'ensenyament del valencià. El dret dels mestres amb titolació a tindre treball.
- Visita al President interí del Consell, senyor Monsonís.
- Visita al Rector de la Universitat Literària per a demanar la definició pública de dita Universitat respecte a les darreres decisions de la Comissió Mixta i per a urgir la celebració de cursos de l'ICE per a la formació de mestres en la nostra llengua.

I com acció fonamental i bàsica:

La tasca encetada per totes les afiliades i afiliats d'introduir en l'horari almenys tres hores de valencià en cada curs i assegurar, si es contracta a professors nous, que aquestos gaudesquen de la titolació adequada.

PAÍS VALENCIÀ

EL 9 D'OCTUBRE

La celebració del 9 d'Octubre al País Valencià té una gran importància, ja que es tracta de la rememoració dels nostres orígens, tan clarificadors i a la vegada tan ignorats en els continguts tradicionals dels llibres de text. Alguns d'aquests buits en els continguts han estat assumits pel STE del País Valencià, que entre d'altres coses ha editat un opuscle i una guia didàctica per a la seua utilització a les escoles, on ha gaudit d'una gran acceptació.

A més a més del tractament pedagògic que com a ensenyants arrelats al País tenim l'obligació de donar, el fet de pertànyer a un sindicat com el nostre, ens convida a no perdre de vista les connotacions polítiques que aquesta efemèrides comporta com a motiu d'afirmació nacional.

Del 9 d'Octubre al 25 d'Abril hi ha tota la història amagada d'un País que s'anava fent i que nosaltres volem recobrar perquè és nostre. Després de 748 anys hi ha gent que voldria començar a escriure la història de nou, per exemple, fent-nos a tots mozàrabs.

La lluita contra l'analfabetisme és, ací i ara, fora i dins de l'escola, una lluita política d'afirmació nacional.

V ESCOLA D'ESTIU DEL PAÍS VALENCIÀ

UN PAS ENDAVANT

La V Escola d'Estiu del País Valencià ha contribuït a afermar aquesta institució que ja va essent familiar als ensenyants. Al marge del fet positiu que representa la realització de l'Escola amb la mancança de mitjans amb què s'hi compta, cal assenyalar que enguany el nivell organitzatiu assolit ha restat remarcable i que els curs i seminaris han estat, en general, força interessants.

Tanmateix cal apuntar uns fets a tenir en compte alhora d'organitzar les properes escoles:

- La coordinació entre Dénia i València ha d'ésser més forta i efectiva en properes convocatòries per tal d'evitar divergències en alguns plantejaments.
- La coordinació entre el professorat també ha d'ésser més efectiva. Encara s'hi mostren diferències remarcables en els enfocs metodològics.
- Els assistents a la V Escola d'Estiu, almenys a València, han estat diferents als d'altres anys. Volem dir que hi han participat menys persones de les que podíem anomenar conscienciades per donar pas a uns assistents especialment interessats en unes maneres de dur les classes, i prou.
- Els temes generals han estat millor tractats en els Seminaris que en les Assemblees. Caldrà revisar la metodologia a aplicar en els estudis d'aquests temes per tal que les conclusions reflectesquen el més fidelment possible la realitat de les participacions.

Les activitats generals, l'esplai i els espectacles, han continuat en una línia d'anys anteriors i han aportat un enriquiment pedagògic i cultural en general.

L'aspecte més positiu és el de la continuïtat que pensa donar-se durant el curs a moltes de les activitats. Donarem informació puntual. De moment cal dir que s'han encetat uns cicles de xarrades sobre la normalització lingüística.

C. D.

VALÈNCIA

REDUCCIÓ DE PLANTILLES

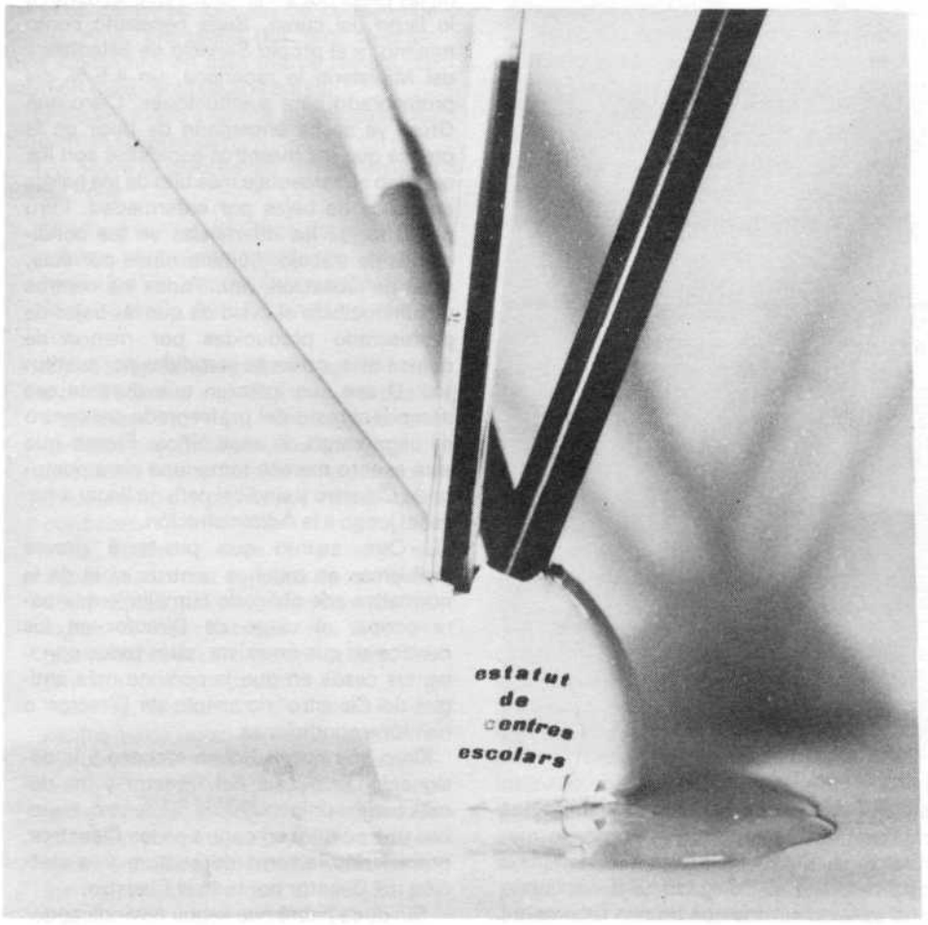

La problemàtica de la reducció de plantilles a les comarques de la Unio Intercomarcal de València ha estat el fantasma que ha vingut a sumar-se als ja clàssics problemes de principi de curs (classes sense cobrir, xiquets sense escola, etc.).

En principi, i també com cada any, els aprovats de la darrera oposició (aquest any de les dues darreres), els professors d'accès directe, i els interins i contractats del darrer curs, han estat asidus llogaters dels corredors de la Delegació del Ministeri entregant papers, mirant vacants i esperant l'adjudicació de la plaça desitjada, o al menys d'una plaça, que significa tenir un salari.

També com cada any, aquestes adjudicacions s'han començat a realitzar amb el curs començat i encara continuen. Per a quan la Delegació serà capaç d'actualitzar els seus fitxers darrer el concurs de trasllats i els concursets? Fins quan tindrà que cridar-se dels collegis «per a comunicar que manquen 3 ó 4 mestres i et responguen que no es possible? Podem assegurar que en alguns casos constataven en els fitxers de plantilles d'un centre professors que havien participat en el concurset, o fins i tot que els havien adjudicat en el concurs altra província des de fa dos anys.

Aquest any, tanmateix, el no rebre el nombre de professors esperat als centres tenia altra raó més perillosa. La nostra Delegació tenía previst un pla «racional» de reduir plantilles (supressió d'unitats, concentracions, etc.) o no augmentar-les malgrat l'increment d'alumnes. La crisi econòmica a la província de València, l'anaven a pagar una vegada més les classes populars amb el retall del pressupost educatiu per a l'ensenyament estatal.

Tot aquest pla «racional» havia dut a la Delegació a prescindir de la comissió de control d'adjudicacions que el passat curs crearen els aspirants a aquestes places d'interins. Fins i tot optaren per no fer l'adjudicació inicial pública, sinó a través d'instàncies. I com era natural les irregularitats començaren a aparéixer: places retingudes, adjudicacions botant-se l'ordre, places lluny a primers números, places a València ciutat a darrers números, etc.

Al moment de tancar aquest número, s'han adjudicat places com interins als opositors del 79, accès directe i opositors de restringides del 80, restant encara 60 opositors de les lliures del 80 sense tenir destí.

Per aquests, extraoficialmente el delegat els ha dit que eixirà treball com interí a 26, i per a la resta al llarg del curs, encara no especifica si com a contractats o interins.

Si per als opositors lliures del 79 la problemàtica es centra en saber quan passaran a ser (i a cobrar com a provisionals), per als interins i contractats del passat curs, el futur és molt negre, puix de dur-se a terme la pràctica suspensió de substitucions per a aquest curs, les possibilitats de treballar, al menys com a contractats, són molt difícils. Vegem com està actualment la seua situació:

Durant el curs 79/80, dels 287 que treballaren com a interins en el curs 78/79, tan sols 140 tornaren a treballar com interins; la resta (147) feren substitucions.

Dels aproximadament 450 que durant el curs 78/79 feren substitucions, tan sols 80 tornaren a poder fer-les. Restant la resta, a l'igual que els que en el curs d'abans no treballaren, aturats.

Per a aquest curs, dels 140 que treballaren com interins en el passat curs, 70 han aconseguit treball a través de les restringides o per l'estabilitat que tenien assegurada. De la resta (uns 70 també), tan sols 40 figuren en les llistes publicades per la Delegació per a aspirar a substitucions. A tota la resta, en Delegació els han dit que no esperen res fins desembre, data en la que pensen podran haver cobert l'adjudicació dels opositors lliures del 80.

La Unió Intercomarcal de València del STE-PV ha muntat una «Comissió de Plantilles», que està tractant d'abordar aquesta problemàtica. Al temps que hem contactat amb els sectors afectats, s'han plantejat entrevistes amb la Delegació, APAS, Diputació, etc., per a saber la seua posició davant del problema. Les dues primeres, el Delegat i la Federació d'APAS, no s'han realitzat encara al no tenir resposta. Amb la Diputació ens veuríem el dimecres 24 de setembre. També per a poder abordar un pla d'acció contra la reducció de plantilles elaborarem una enquesta que ens permetrà conéixer la realitat de la mateixa. Des d'ací fem una crida als centres que encara no l'hagen enviada que l'envien quan més aviat millor. I per aquells que per problemes tècnics no la reberen, que remeitxquen aviat les següents dades del seu centre: Plantilla i alumnat per nivells del curs passat i de l'actual, així com de llocs sense cobrir, vacants previstes de jubilació, etcètera.

Per al mes d'octubre volem muntar en aquesta comissió, en collaboració amb el moviment d'aturats, una bossa de treball, pel que vos preguem ens comuniqueu, tant quansevol vacant que demaneu a la Delegació per a què l'adjudique, com qualsevol substitució remunerada que es necessite al centre.

ALBERT SANSANO
TONI FRANCÉS

ALACANT

COMENZAR EL CURSO

Datos indicativos (A nivel de EGB)

- Total plantilla profesorado de EGB en la provincia: 5.233
- Aumento respecto curso pasado: 180.
- Plantilla para sustituciones: 123. El 2,3 %.
- Total profesorado definitivo de EGB en la provincia: 3.676.
- Entran nuevos por el último concurso de traslados: 553.
- Salen de la provincia por el último concurso: 349.
- Total propietarios provisionales: 1.070.
- Interinos con derecho a estabilidad por Decreto abril 77: 99.
- Interinos con derecho a estabilidad por Decreto junio 79: 10.
- Aprobados oposiciones turno libre 1979: 85.
- Interinos que trabajaron durante el curso 1979-80 sin derecho a estabilidad: 236.
- Número de profesores de EGB parados en la provincia: ?

Versión oficial sobre el comienzo del curso: Las declaraciones del Delegado provincial de Educación el 27-8-80 a la prensa provincial son totalmente clarificadoras. He aquí algunos párrafos:

«Me da la impresión que este año no vamos a tener problemas, entendemos que hemos detectado todas las deficiencias escolares que existían y no se nos ha pasado ninguna necesidad perentoria.»

«Forzosamente no se ha mandado a ningún profesor de EGB a otras provincias, y el Ministerio está intentando una operación, que llevará a cabo en septiembre para tratar de asumir a todos los profesores que trabajaron en la provincia en 1980.»

«Todos los niños en edad de cursar la EGB tienen plaza en la enseñanza estatal, no hay déficit en la provincia por pequeño que sea el pueblo donde se resida. Sin embargo, queda aún un 15 % de alumnado infraescolarizado en aulas que no reúnen las debidas condiciones.»

«El 78 % de los niños comprendidos entre los cuatro y cinco años de la provincia tienen un puesto gratuito en la enseñanza preescolar, pero de momento, el resto tiene necesidad de acudir a la enseñanza privada, en muchos casos altamente costosa.»

«Para el próximo curso casi va a desaparecer la figura del PNN, ya que la mayoría del profesorado de enseñanza superior, BUP y COU, accede a sus puestos a través de las últimas oposiciones celebradas.»

La situación real: La impresión que producen las declaraciones del Delegado son totalmente triunfalistas y están en la línea de la visión de normalidad y total preparación que ha querido dar públicamente el Ministerio de Educación. Pero a pesar de reconocer que este curso ha sido el primero

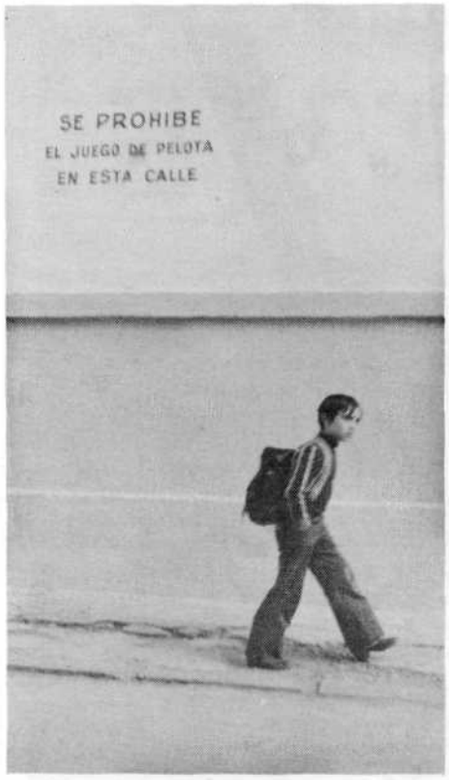

en que se han producido a tiempo los nombramientos de profesores, por lo menos en esta provincia, también tenemos que recordar al Delegado y al Ministerio una serie de puntos que no son totalmente normales y que sin duda plantearán problemas una vez comenzado el curso:

—Los nombramientos de los propietarios provisionales desplazados y resto de colectivos de profesores que debían elegir plaza, lo hicieron sin ningún tipo de control. El Ministerio se ha cargado de un plumazo el acto público de elección de plazas, reivindicación que costó algunos años y luchas, además se perjudicó a un número considerable de propietarios provisionales que no habían sido desplazados y deseaban cambiar de centro de trabajo. Estas reivindicaciones fueron planteadas por el STE-PV y otros sindicatos al Delegado en los meses de junio y julio, pero todo estaba ya decidido y ordenado desde Madrid...

—Se ha nombrado un profesor más por cada dieciséis unidades, pero esto no es suficiente para el correcto funcionamiento del centro y hay que seguir recordando nuestra reivindicación de un profesor más por cada ocho unidades, además de profesores para Educación Física, Plástica, Música, Valenciano.

—El cupo de sustituciones para este curso es de 123, lo cual representa el 2,3 % de la plantilla total de profesorado y eso no cubre, estadísticamente, ni la tercera parte de las bajas por enfermedad que se darán a lo largo del curso. Sería necesario como mínimo, y el propio Servicio de Estadística del Ministerio lo reconoce, un 4,5 % del profesorado para sustituciones. Claro que Otero ya se ha encargado de decir en la prensa que los maestros españoles son los que dan el porcentaje más alto de los países europeos de bajas por enfermedad. Pero no habla de las diferencias en las condiciones de trabajo: número niños por aula, edad de jubilación, etc. Todos los centros ya han recibido el aviso de que las bajas de profesorado producidas por menos de quince días, no serán atendidas por sustitutos. O sea que intentan que durante ese tiempo, el resto del profesorado del centro se haga cargo de esos niños. Pienso que este asunto merece tomar una clara postura de Claustro y sindical para no llegar a hacer el juego a la Administración.

—Otro asunto que planteará graves problemas en muchos centros es el de la normativa «de obligado cumplimiento» para ocupar el cargo de Director en los centros en que no exista, pues todos conocemos casos en que la persona más antigua del Claustro no acepta ser Director o no reúne condiciones.

Creo que nuestro claro rechazo a la designación impuesta del Director y los demás cargos unipersonales del centro, merecen una postura en contra en los Claustros, propiciando la toma de postura y la elección del Director por todo el Claustro.

Sin duda habrá que seguir reivindicando:

- Treinta alumnos por aula en EGB, FP y BUP.
- Veinte alumnos por aula en Preescolar.
- Siete alumnos por aula en Educación Especial.
- Un profesor más por cada ocho unidades.
- Profesores especialistas en Valenciano, Educación Física, etc.
- Gabinetes Psicopedagógicos asentados en los centros.
- Bibliotecas, laboratorios, campos de deportes.

Y para terminar hay que recordar nuestra línea de actuación con respecto al Estatuto de Centros, que hablaba de que a principios de septiembre el Claustro, los padres y los alumnos debían elegir sus representantes para la constitución del Consejo de Centro (de Dirección) y aprobar el reglamento de régimen interno del centro y hacer la valoración de la reglamentación del nombramiento del Director, comunicando todo ello a la Delegación de Educación.

Es de esperar que todos los afiliados y afiliadas del STE tengamos en cuento esto y luchemos por llevarlos adelante.

MELCHOR BOTELLA

DELEGADO M. E. ALACANT - SECRETARIADO STE

UNA LARGA REUNION

El pasado día 10 de septiembre tuvo lugar en Alacant una entrevista entre el delegado de Educación, el Secretariado del STE de las comarcas del sur y cinco compañeros del C. N. «Virgen de Loreto», de Santa Pola, afectados por una cuestión que ampliamos en esta misma revista. La reunión duró cerca de dos horas.

El Secretariado planteó al delegado las siguientes cuestiones:

1. Sobre el caso de los compañeros de Santa Pola:

- Clarificar la situación legal del «apercibimiento de expediente» por escrito, hecho por la inspectora de zona, doña María Castillo Alite, a cinco compañeros.
- Comprobar la veracidad de las informaciones sobre el expediente que la citada inspectora había ya redactado de uno de estos compañeros y los comentarios que había hecho la misma inspectora a otros compañeros, cuyos nombres se conocían.

  En ambos puntos la postura del Secretariado era de claro apoyo a los compañeros, pidiendo la postura del delegado y contrastando sus informaciones sobre el caso (se conocía perfectamente toda la situación).
- Pedir la destitución del director del centro como único causante del problema que desde hace dos años tiene planteado el centro y dado que no hay ninguna posibilidad de mejora mientras continúe como director. Nuestra alternativa era que se nombrara a otro director no relacionado con el claustro actual.
- Denunciar ante el máximo responsable provincial de Educación la actuación de la inspectora doña María Castillo Alite, que ha sido considerada en numerosas ocasiones como autoritaria, de coacción hacia el profesorado y de desprecio e imposición ante cualquier labor pedagógica que no se ajuste a sus gustos personales.

Todos estos puntos dieron pie a una amplia e interesante discusión que sería imposible reproducir aquí, pero que es fácil de imaginar.

2. Sobre los noventa y ocho compañeros y compañeras de las oposiciones de 1979, se pidió información sobre el tipo de contrato que estaban firmando y su situación legal. El contrato es para todo el presente curso y durante él debe producirse el nombramiento de propietarios provisionales con fecha 1/9/80, como se estipula en la Orden de convocatoria de 21/2/79. Es necesario que a nivel estatal la UCSTE exija al Ministerio que se cumpla la legislación. Habrá que estar atentos.

3. Sobre los 236 profesores interinos que trabajaron durante el curso pasado en la provincia, pero no están dentro del derecho a la estabilidad, el delegado aseguró que el Ministerio tiene intención, en este mes de septiembre, de nombrarlos como interinos, aunque parece que lo harán desde Madrid, con la consiguiente posibilidad de trasladarlos a otras provincias, según sus «particulares estudios» de necesidades. ¡Más centralismo todavía, para variar! Sobre esto también habrá que estar atentos, a todos los niveles. Parece que un 25 % de ese profesorado se quedaría en la provincia para cubrir las sustituciones.

4. Se pidió a Delegación que, cuando se hiciera cualquier tipo de nombramiento, se avisara al sindicato con el fin de controlarlos y evitar, en lo posible, las culpas de todos los males que nos echan siempre algunos responsables de la Delegación, cuando se plantean casos especiales, errores o dudas por parte de afectados. A esto se accedió. Falta cumplirlo y que exista gente, especialmente de la afectada y del sindicato que pueda realizar esa función.

5. Por último, se propuso que se abrieran las listas de parados, que se encuentran cerradas desde hace dos años, con el fin de que se fueran apuntando en ellas los profesores que acaban sus estudios. El delegado se opuso a ello por considerar que ya hay una lista de más de 700 parados y que no se vislumbran perspectivas de aumento de plantillas para poder absorber a todos.

Finalmente, creemos conveniente recordar a todos los afiliados y afiliadas que la misión de un sindicato, y no de unas determinadas personas, es plantear y defender ante la Administración casos que supongan mejoras generales para un colectivo, después de ser aprobadas en asambleas, y no plantear cuestiones individuales que puedan beneficiar a una determinada persona en contra de lo aprobado por el colectivo.

Secretaría de Prensa del STE-PV
Unió Intercomarcal d'Alacant

L'ESCOLA SINDICAL DE XIXON

La segona setmana de juliol, i organitzat per la UCSTE, es donà la segona escola sindical a Xixon, amb una assistència de 105 persones pertanyents a totes les regions i nacionalitats, des de Canàries fins a Galízia, passant pel País Valencià, etc. Fet aquest que valorarem molt positivament per ser una mostra viva de l'existència a tot l'Estat.

Durant els 5 dies havem treballat en dos punts fonamentals:

—Situació interna del nostre sindicat.

—La problemàtica del nostre sector durant el curs present.

A) De la situació organitzativa del nostre sindicat cal dir que si bé estem avançant al constituir-nos com un sindicat de presència a tot l'Estat, patim moltes deficiències com: poca participació de la gent en la vida i treball dels STEs; per tant, un grup reduït acumula tasques i capacitat de decisió.

No tota la gent que es compromet en una tasca la sol fer. Entre els secretariats provincials i els afiliats manca una organització forta de les comarques.

Assumptes aquestos junt a altres que ens debiliten al no poder donar resposta a quantitats de problemes que se'ns plantegen des del nivell local a l'estatal.

B) Respecte a aquest curs se'ns presenta com a molt problemàtic, donat que l'ofensiva de l'UCD es va a portar a terme dins de les escoles:

—Inici de curs: una clara reducció de plantilles donat que l'augment d'ensenyants no cubreix l'increment de l'alumnat. Molts companys no eixiran de l'atur i més disminució de la qualitat de l'ensenyament.

—Estatut de centre: ens imposaran director, i darrere d'aquest tota una legislació per a controlar-nos tot el que fem de progressiste a les escoles.

—Estatut de la funció pública: llei que retallarà els pocs drets sindicals que avui tenim a les escoles.

—Llei d'autonomia universitària.

Açò fonamentalment és el que ens tenen preparat i front açò treballarem un avantprojecte de línia d'acció sindical que es pot pressumir en una frase: Cal portar una política de ressistència, aguantar i no retrocedir en les coses que havem conquerit i a partir d'ahí avançar cap a reivindicacions mes àmplies.

En aquesta línia es transcendent treballar a partir d'ara implicant no soles el professorat sinó també els pares, ajuntaments, AAVV. Finalment cal agrair als companys i companyes del STE d'Astúries la bona organització. Puguérem passar-ho molt bé en les festes que prepararen i conéixer un poc més la seua cultura.

TONI FRANCÉS

ESCUELA Y CONTROL IDEOLOGICO

Hoy, cuando desde el propio Ministerio de Educación se lanza la acusación de la politización de que son objeto los alumnos de determinados centros estatales por profesores afines a ideologías de izquierdas, se ignora premeditadamente el carácter de clase que tiene la institución escolar dentro del aparato ideológico del Estado.

La lucha mantenida en el Parlamento al desarrollarse el artículo 27 de la Constitución entre los grupos parlamentarios de UCD-CD por un lado, y PSOE-PC por otro, ha sido una prueba evidente, en el caso de las primeras fuerzas políticas, de lucha por el control del aparato educativo.

Mientras PSOE-PC preconizan la Escuela Pública —no debe confundirse con Escuela Estatal— siendo características fundamentales de la misma la planificación y gestión democráticas tanto en los aspectos pedagógicos como económicos —control social—; pluralista y no confesional, de forma que en ella se respete la libertad ideológica; ligada al medio en que se inserta, de manera que los alumnos conozcan críticamente su entorno; UCD-CD mantienen el carácter autoritario y jerarquizado de la estructura educativa a través de los contenidos, métodos —control ideológico—, doble rama de la enseñanza al acabar la EGB —una para cada clase social— y potenciación de la enseñanza privada como sector orientado fundamentalmente a reforzar, preservar y desarrollar la conciencia y solidaridad de clase de las generaciones siguientes a fin de que se interioricen las normas y valores de la clase capitalista.

Resulta obvio el interés demostrado siempre por los representantes de la burguesía de presentar a las instituciones como instrumentos neutrales que están por encima de las clases sociales y que su misión es servir a todos los ciudadanos por igual. La pretendida «neutralidad escolar» no es ni más ni menos que una forma de enmascarar la burguesía sus intereses de clase, tratando de disimular o justificar la desigualdad social, minimizando al máximo las posibilidades de conflicto a través de ideas, creencias, costumbres, hábitos, ciertos patrones de conducta que vayan en la línea de reproducir el tipo de sociedad que preconizan los que detentan el poder político y económico.

El campo de la educación no es un campo autónomo. No es la educación quien da forma a la sociedad de una determinada manera, sino la sociedad la que, al formarse de una manera determinada, da forma a la educación de acuerdo con los valores de la ideología que ostenta la clase en el poder.

La escuela en su doble función, económica e ideológica, mantiene en funcionamiento el sistema productivo por medio de la preparación de mano de obra, formación de técnicos, científicos, investigadores, etc., y difunde la ideología dominante a través de los contenidos, métodos y organización del sistema educativo mismo; desarrolla el espíritu individualista, competitivo, domestica la conciencia, favorece los sentimientos de impotencia o inferioridad, da una visión fragmentaria de la realidad, abusa del verbalismo, etc. En suma, en una sociedad basada en las relaciones de explotación la educación tiende a ser un instrumento de dominación, legitimando y consagrando la desigualdad social.

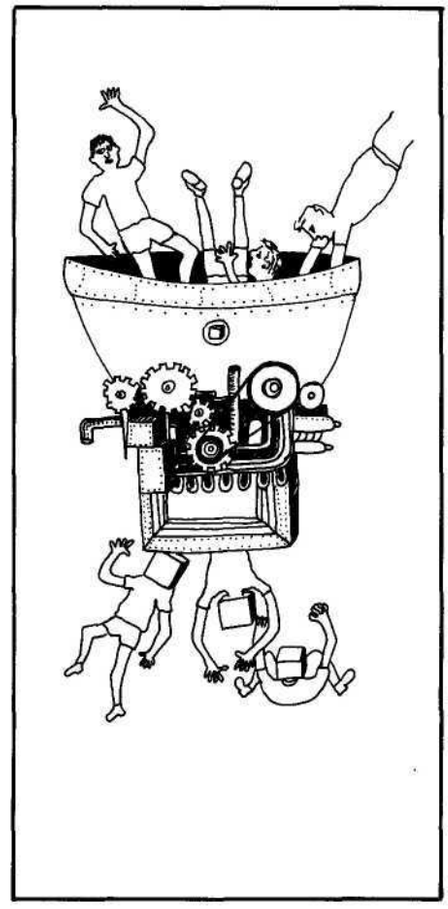

Monopolista, religiosa y conservadora, la burguesía contemporánea le ha impuesto a la escuela un carácter de instrumento al servicio del Estado. Esto significa que la gestión de la Escuela por el Estado es siempre una gestión política, es decir, que las elecciones que determinan los programas, las estructuras y orientación de los diversos sectores de la enseñanza dependen de las elecciones políticas de la burguesía.

El Ministerio de Educación es un ministerio eminentemente político y desde los diferentes directores generales, pasando por los delegados provinciales, y con la aprobación del Estatuto de Centros Escolares, directores de centro, forman una estructura organizativa cuya misión fundamental es llevar a la práctica la política educativa de la UCD con la que por supuesto se identifican.

Ante esta realidad cualquier intento de democratizar la enseñanza, cualquier intento de abrir la escuela a la realidad que nos rodea es inmediatamente etiquetado con el rótulo «se hace política». Se obvia deliberadamente algo tan elemental como que lo mismo se hace política diciéndoles a los alumnos que existen las clases sociales y que ellos pertenecen a una de ellas, que ocultándoles esta realidad; hablándoles del paro, que ignorándolo. Ya está bien del «apoliticismo» de esos señores que se dicen neutrales, que leen determinada prensa y se identifican con una determinada concepción de la vida y con determinado programa político.

No es de extrañar, pues, que «la caza de brujas» haya comenzado, o mejor dicho continúe. Casos recientes los tenemos en el compañero José María Gómez, del secretariado del STE de Soria y miembro destacado del Movimiento Cooperativo de Escuela Popular, y una compañera del C.N. «Francisco Franco» de Albolote (Granada), a los que se les ha abierto expediente. En el fondo de la cuestión está el haber empleado métodos pedagógicos renovadores.

Mientras elementos íntimamente ligados al antiguo régimen no tienen dificultades en el desarrollo de su profesión e incluso ocupan cargos, muchos de ellos de relieve, en la función pública con total aceptación por parte de la Administración, cada vez es más evidente el clima de inseguridad para los funcionarios docentes que mantienen posturas meramente progresistas.

En nombre de la defensa de la democracia y el pluralismo hay una progresiva represión ideológica (enseñanza-medios de comunicación) que muestra claramente el margen de violación de los derechos fundamentales de la persona humana sobre la libertad científica y la libertad de opinión y que nos recuerda el ejemplo, poco agradable, de los regímenes totalitarios.

¿Seguiremos el camino de la República Federal Alemana, en donde, según datos extraídos de cifras oficiales en el período de tiempo comprendido entre 1973-75, más de 400.000 funcionarios alemanes habían sido sometidos a interrogatorios y control, siendo motivo suficiente para ello el pertenecer a un sindicato, partido político de izquierdas —legalmente constituido— o mantener posturas progresistas?

PEDRO OLIVARES

SOBRE LA NORMATIVA PROVISIONAL DE NOMBRAMIENTO DE DIRECTORES

UNA BROMA PESADA

El Estatuto de centros ya se aprobó y todos sabemos cómo, pero la normativa que debe desarrollarlo en sus puntos concretos está por venir, aunque pocas sorpresas nos puede deparar. En ese camino había una situación ante la cual el Ministerio debía dar una rápida respuesta legal, y era la de los centros que quedaran sin director. Y la norma «de obligado cumplimiento» no podía ser más ingeniosa: ...«el más antiguo del Claustro». Sin atender a su postura personal, cualidades, etc., y naturalmente desprenciando la opinión de todos los profesores del centro.

La citada norma no atañe a los centros que tenían un Director del famoso «Cuerpo», cuyo puesto debe ser ocupado por otro del mismo, para que no se pierda categoría...

La aberrante norma ha planteado y planteará sus esperados problemas, que en esta ocasión pueden haber sido positivos, pues han dado oportunidad a que en los Claustros se discutiera la cuestión y, en algunos casos, se tomará la postura de elegir democráticamente al Director, responsabilizándose colectivamente de ello y mandando el nombramiento a Delegación. Hasta el momento no conozco ninguna posible actuación de presión o represalia por parte de la Inspección. También es verdad que ha habido otros casos de centros donde se ha optado por cumplir la norma sólo hacia el exterior, de forma oficial, aunque en realidad la labor interna de Dirección la realizara otra persona elegida. Naturalmente creo que la primera postura es la que se corresponde con nuestras posiciones sindicales, pero ambas demuestran la «efectividad» de las normas oficiales.

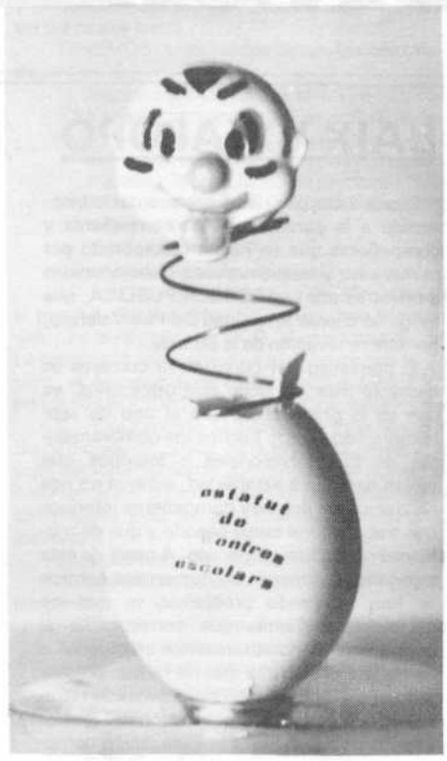

De cualquier forma, todo ello es provisional, pues ya se sabe la intención del Ministerio de empezar sobre Semana Santa el concurso público para presentación y selección de los futuros directores. Y creo que es de cara a eso donde tenemos que tomar postura clara como Sindicato, para lo cual es necesario abrir un amplio debate en todos los centros y comarcas. Nuestra postura de oposición activa y resistencia al Estatuto exige clarificar nuestras posiciones ante toda la normativa que lo desarrolle, pues aunque reivindiquemos el derecho a la negociación colectiva de ella, ya nos podemos imaginar la respuesta que nos darán, si es que llegan a escucharnos.

M.B.

PRIVADA-VALÈNCIA

QUÈ HEM DE FER?

Enguany les faves van a més de cinc pessetes.

Molts són els problemes que hem d'abordar des de principi de curs.

Quan encara les classes van plenant-se poc a poc, quan estem mirant les primeres fitxes del primer control, del primer trimestre, la patronal, la de debò, vol prorrogar l'Acord sòcio-laboral marc, estatal, signat també pel nostre sindicat (la UCSTE) allà pel mes de març del curs passat.

Sempre passa el mateix. La cara dura, la de marbre, abunda pels sectors empressarials cosa fina. Signen que a l'agost hauria de negociar-se un conveni i arriba l'agost i ens diuen que «els polos estan més fresquets».

En aquests moments, la patronal sacrosanta demana a les centrals sindicals que traguen fins setembre de 1981, i després els dirà que traguen fins el 1991, i després...

Cal deixar clar que la negociació del Conveni Estatal no ens és indiferent, doncs si gaudeix de qualsevol millora per dalt del nostre, sempre ens podrîem acollir a ell. També ha de quedar clar que, segons amb la força en què es troben la patronal, tots nosaltres sortirem més afavorits. Igualment ha de quedar clar que no ens són indiferents els companys i companyes de la resta de les nacionalistats i països de l'Estat espanyol.

Hem de tindre un ull a Madrid i l'altre vetllant pels nostres furs; és per això pel que el nostre pensament també camina pel Conveni Provincial. Quan aquesta revista estiga a les teues mans, nosaltres ja haurem denunciat el Conveni. Aquesta denúncia voldríem fer-la junt a tots els que a hores d'ara resten al ventall de l'ensenyament: CCOO, CNT...

Per si de cas fa fred a novembre, del 15 al 30 del mateix mes hi hauran unes **eleccions sindicals** de les quals encara no han estat publicades les seues normatives. «Las cosas de palacio van despacio». Front aquest fet, el nostre sindicat pensa que **cal practicar a tope!** Hem de jugar el seu joc de força, perquè ells sempre juguen a aquest joc. Tots coneguem la nostra implantació com a sindicat, però sembla que ells volen actes. Doncs, donem-lis actes.

Volem participar perquè, a més a més, necessitem un 10 % de delegats per estar considerats i plantats en el sector i poder negociar.

Volem participar per defensar una vegada més la nostra concepció sindical.

Volem participar per potenciar un pic més aquest sindicalisme participatiu i d'acció com és el que nosaltres fem i defensem.

Volem participar perquè junt amb la resta de centrals sindicals de classe, deguem parar el cop ofensiu de les centrals grogues així com d'alguna que anomenant-se de classe, fan el joc molt sibilinament a la Patronal.

La nostra preocupació, a hores d'ara, estriba en poder arribar a totes les Comarques del nostre estimat País, amb tota nitidesa. Que els canals d'informació estiguen ben nets per transmetre-la a tots. Que puga arribar, si cap, a més companys i companyes el coneixement del nostre sindicat.

També enguany ens podreu trobar a la seu del Sindicat, tots els dimecres, de 7 a 9 de la vesprada. Allí es reuneix la Permanent de Privada i és clar que, si teniu qualsevol cosa per dir-nos, allí ens trobareu.

PERMANENT DE PRIVADA

CORRES-PONSALS

CAMP DE MORVEDRE

SALUTACIÓ

Què millor fóra, en aquesta primera crònica del curs 80-81, que el corresponsal començara exposant, encara siga per damunt damunt, com veu ell la seua tasca. I així ho vaig a fer perquè tinga tots els efectes possibles.

El corresponsal de l'ALL-I-OLI deu fer-se ressò de totes les notícies a nivell de persona, d'institució, local o comarcal, que tinguen un interés, diguem-ne, pedagògic, des de qualsevol de les seues vessants: didàctic, sindical, administratiu, etc. Evidentment, es farà ressò d'aquelles notícies que pels seus mitjans puga recollir o li facen arribar, bé personalment, per telèfon o per carta. Aquestes darreres són les que s'esperen.

Aquest corresponsal que subscriu continuarà escrivint les cròniques en català del País Valencià, no sol perquè aquesta és la nostra llengua, sino també amb l'ànim de servei, és a dir, de poder oferir a tots aquells companys que ho desitgen un espai més en el que practicar la lectura de la nostra i menyspreada llengua. Oi, que les intencions no poden ser millors?

PRIMERS CONTACTES

El dia u de setembre ja estàvem cadascú dels mestres en el seu collegi, fins i tot els provisionals, o amb molt poques falles. Ara també és veritat que la rapidesa si no es fa bé pot portar conseqüències lamentables. Estem pensant en aquells companys que són enviats de poble en poble, con peces d'escacs, perquè la delegació no té un coneixement de la realitat escolar de les comarques. Tindrem ocasió de parlar-ne.

Potser la notícia més important ha estat *l'arribada a la comarca d'un nombre considerable* de mestres nacionalistes, percentualment, és clar. En la pròxima crònica donarem compte de com es materialitza això en xifres y militància en el nostre sindicat.

NOVETATS D'INFRAESTRUCTURA

El collegi Cronista Chabrel, oficialment encara «Mártires», esdevindrà aquest curs desdoblat. Per una banda quedarà en el local vell el pròpiament collegi Cronista Chabret, esperem que ja oficialment així denominat, amb la capacitat de vuit unitats d'EGB, dues de pàrvuls i dues d'educació especial; i per l'altra banda el collegi Ausias March, de nova planta amb la capacitat de vint-i-quatre unitats d'EGB, una d'Educació especial i sis de pàrvuls, les quals, al no estar creades ni construïdes en l'edifici nou, romandran als baixos de Numància i Conqueridor.

MANEL CIVERA I GOMEZ

BAIX VINALOPÓ

Desde estas páginas queremos dar la bienvenida a la comarca a los compañeros y compañeras que se hayan incorporado por primera vez y les animamos a trabajar unidos *a nosotros por una* ESCOLA PUBLICA, que tenga en cuenta la realidad del País Valencià, por una renovación de la escuela.

El comienzo del curso en la comarca es bastante más tranquilo que otros años, ya que es la primera vez que el uno de septiembre han estado hechos los nombramientos de los provisionales e interinos que tenían derecho a estabilidad, aunque no nos olvidamos de que hay compañeros interinos que trabajaron el curso pasado y que de momento no los han nombrado. A pesar de esta tranquilidad general, en numerosos centros se han planteado problemas, ya que no coincidía la plantila que correspondía al centro con los nombramientos efectuados o ha habido profesores que no se han presentado el día uno, lo cual ha provocado retrasos en el proceso de organización del centro. Esto se podría evitar si la Delegación comunicara a cada centro, desde principios de septiembre, la relación del profesorado que deben incorporarse a ese centro.

Si a nivel general la situación es tranquila, salvo las deficiencias expuestas, hay algunos sectores y niveles de la enseñanza que van a plantear más problemas, por lo menos en Elx.

ELX. Preescolar: Para paliar el déficit de plazas para párvulos de 4 y 5 años, el Ayuntamiento ha alquilado 22 locales en distintas zonas para acondicionarlos como aulas. Este problema no es nuevo en Elx, y el Ayuntamiento sabe, porque se lo hemos recordado públicamente en numerosas ocasiones, que el acondicionar locales no es la solución definitiva, sino que hay que hacer una programación a medio y largo plazo de las necesidades escolares para construir los centros que sean necesarios y en la zona donde exista el déficit de plazas. Parece que estos locales ya están acondicionados, a falta de mobiliario. Pero a pesar de ello quedará un elevado número de niños de cuatro años sin escolarizar y, posiblemente a raíz de las posibles presiones de los padres, empiecen los intentos desesperados de colocar a los niños donde sea: eliminando posibles aulas dedicadas a laboratorios, bibliotecas, comedores, etc. O sea masificando los centros. Espero que *esto no llegue a suceder, pero, por si acaso,* hay que recordar cuál ha sido siempre nuestra postura sindical a defender ante *claustros y padres: No a la masificación de* los centros. No a crear más aulas de las que corresponde a un centro.

Educación Permanente de Adultos: Desde finales del curso pasado y a raíz de los rumores de la posible supresión de las siete aulas de EPA que funcionaban en Elx, se organizó, a iniciativa de los alumnos que asistían a esas clases, un movimiento de presión de cara a impedir los propósitos de la Delegación. El sábado día 6 de septiembre se llevó a cabo una concentración en la Delegación Provincial de Alicante convocada por los delegados de alumnos y diversas AAVV, partidos y centrales de Elx, entre los que naturalmente se encontraba el STE-PV. Se exigía al Delegado: la continuación de las clases; el que se dedicara profesorado específico a ellas y no pluriempleado, como son las normas del Ministerio, y que antes de la posible creación del centro específico de EPA en Elx, pendiente de que el Ayuntamiento ofrezca locales a la Delegación, se abriría un debate público sobre el papel y funcionamiento de estos centros, pues parece que el tipo de enseñanza a distancia que realizan no es la apropiada para el tipo de alumnado que acude a estas clases.

En el momento de escribir estas líneas no sabemos cómo acabará el tema. De momento el Delegado no ha tardado en contestar públicamente al escrito público del día 4 en que se denunciaba la situación y se anunciaba la concentración que se iba a realizar. En el próximo número de ALL-I-OLI os contaré, pero sirva esta crónica para recordar que *esta situación en las clases de EPA no es exclusiva de Elx* y que debemos luchar en todos los pueblos y comarcas para el aumento de estas clases, aun con las deficiencias en sus planteamientos pedagógicos.

Consejo Municipal de Enseñanza: Durante el curso pasado empezó a funcionar en Elx el *Consejo Municipal de Enseñanza, aun*que con muchos problemas por los cambios producidos en la concejalía de Educación del Ayuntamiento, amplia mayoría PSOE. De cara a este curso y a iniciativa de miembros de STE, se ha elaborado un Proyecto de funcionamiento y un calendario de discusión para llegar el día 1 de octubre a la aprobación definitiva del reglamento de funcionamiento del Consejo y empezar a trabajar de una forma seria y eficaz, pues creemos que hay posibilidades para ello, aunque nos tendremos que enfrentar a bastantes problemas de apatías y de gente que procurará que no se cree el Consejo o no tenga unas compentencias amplias y poder decisorio. Nuestra postura sindical, ya discutida durante el curso pasado, debe ser de potenciación en todos los centros y zonas en que se ha dividido escolarmente la ciudad. Creo que de nuestra actuación dependerá en gran parte el que se llegue a conseguir lo que pretendemos, y todos sabemos la importancia que puede tener este órgano en los municipios para aumentar el grado de democratización y participación en la enseñanza. En próximos artículos hablaremos del funcionamiento del Consejo y del proceso de discusión que se está llevando.

Moción contra la presencia de Vicente

Ramos y Boronat Gisbert en la comisión mixta del Decreto de Bilingüismo:

El pleno del Ayuntamiento de Elx del pasado día 26-8-80 rechazó una moción presentada por el grupo de concejales comunistas, cuatro, proponiendo que el Ayuntamiento enviara un escrito al Consell pidiendo la dimisión de Vicente Ramos, presidente de la comisión mixta de Bilingüismo, y de Boronat Gisbert. Esta moción fue rechazada después de un amplio debate en el que la concejal comunista Inmaculada Sabater explicó toda la «negra» historia de Vicente Ramos, con los votos en contra de UCD y la abstención del PSOE, grupo ampliamente mayoritario. La razón de la abstención del PSOE fue que su grupo no reconocía al Consell y que por tanto no podían dirigirle ningún escrito. Sin palabras y amén...

MELCHOR BOTELLA

L'HORTA

POBLA DE FARNALS

L'inici del curs escolar a la Pobla de Farnals ha estat problemàtic. Les raons no són ni la manca de professorat o instal·lacions deficients com a d'altres llocs, sinó la provissió de la plaça de Conserge al C. N. Cervantes.

Aquesta plaça era ocupada fins ara, més que fos provisionalment, per un veí del poble, casat i amb fills. A partir del present curs, la Junta Temporal Militar de Destinos Civiles l'ha adjudicada a un dels seus membres.

Aquesta Junta, amparant-se en els privilegis d'una llei de juliol de 1952, disposa del 80 % de places de subalterns civils i del 50 % d'administrarius. És a dir, quan un municipi té que cobrir unes places en plantilla, té que comunicar-ho obligatòriament a la dita Junta, la qual pot disposar, sense ningun altre tràmit, oposició, etc., la meitat de les places per als seus membres, que són militars retirats.

A la Pobla de Farnals s'ha produït una forta reacció en contra d'aquest fet que agreuja, encara més si cap, el problema de l'atur. Al poble hi ha més de 200 aturats. S'han manifestat en contra el Claustre de Professors, l'Associació de Pares d'Alumnes, l'Associació de Veïns, així com els partits polítics amb representació a l'Ajuntament (PCPV, PSPV-PSOE, UCD). Es feu una concentració davant de les portes del col·legi i una manifestació, que fou disolta per la força pública allegant que no era autoritzada.

Els regidors del PSPV-PSOE, que junt als del PCPV tenen majoria a l'Ajuntament, van amenaçar en abandonar-lo si es consumava la presa de possessió. Com així ha ocorrit, han deixat d'acudir als plens.

La indignació per aquesta situació va en augment. S'han fet comunicats demanant el cesament del conserge i que la plaça passe a disposició de l'Ajuntament.

VALÈNCIA-CIUTAT

La crónica de hoy quiere dedicarla el corresponsal a esta subcomarca de l'Horta que tan difícil es de organizar, por las causas que todos conocemos: acumulación de maestros en edad de jubilación; maestros provisionales en continuo cambio; barrios con grandes problemas, que se llevan la mayor parte del trabajo de algunos de nuestros militantes; posibilidades de matricularse en alguna facultad; la no asunción, todavía, de la intersectorialidad a nivel de base, etcétera. Todo esto, y más, hace que en València-Ciutat la organización sindical sea muy difícil de ponerla en práctica. Pero aun así, lo estamos intentando, y ya hemos realizado «un intento» de comarcal, en la cual hemos preparado la primera asamblea comarcal del nuevo curso.

TENEMOS: Localizados bastantes centros de E. G. B., tanto de estatal como de privada. También algún I. N. B.

- Vamos a luchar porque la INTERSECTORIALIDAD sea un hecho.
- Ya estamos trabajando como S. T. E. local en la Comisión Municipal de Enseñanza.

NOS FALTA: Localizar a los afiliados «ilocalizables» de otros centros.

- Dotar a la subcomarca de una estructura organizativa que tenga asegurada por lo menos la información y la posibilidad de participación. Para ello es imprescindible acudir a las comarcales.
- Reforzar al S. T. E. en la C. M. de Enseñanza, señalando unos objetivos y articulando todas nuestras necesidades.
- Y muchas cosas más.

Ahora, dos temas de actualidad para todos nosotros:

1. La Comisión de Cultura del Ayuntamiento (de fuentes «provinciales» y «municipales»). Atentos al parche: Aprobó dicha Comisión, con los votos de los socialistas, la abstención de los comunistas (y van...) y la negativa de UCD, el programa de actuación municipal relativo a la enseñanza del valenciano. La propuesta aprobada dice que, hasta que la Comisión Mixta del Consell dote a los colegios de profesorado, el Ayuntamiento PROPORCIONARA PROFESORES A QUIENES LO SOLICITEN. El profesorado estará SELECCIONADO por el I. C. E. a través de la Fundación March.
2. La Comisión Municipal de Enseñanza YA se ha constituido. Ya está dotada de un reglamento. Su composición queda de la siguiente manera: Un presidente, que será el Alcalde o, en su caso, el Concejal del Ayuntamiento. Un representante por cada partido con presencia municipal (4 en total), uno por cada sindicato o central sindical (4), cuatro padres elegidos por los APAS y un representante de las Asociaciones de Vecinos. Está previsto también un lugar para los alumnos caso de que éstos se organicen algún día.

Se reúne todos los miércoles, de 7 a 9'30 horas.

Hemos solicitado información sobre Política Educativa del Ayuntamiento, concretada en los siguientes puntos:

- Plan general. Presupuestos.
- Construcciones escolares. Solares.
- Escolarización para niños de 4 a 6 años.
- Mejoras de servicios previstos.
- Admisión de profesorado. Selección.
- Actividades extraescolares, etc.

Va a haber una campaña de difusión de estatutos y publicidad, y ya se acabó el rollo. Otro día, otro.

ANGEL SORNI

LA VALL D'ALBAIDA

Aquesta comarca, que el curs anterior estava algo despenjada, enguany comença amb ganes de treballar. S'han obert totes les secretaries comarcals i s'ha garantit la presència d'un representant comarcal en els Consells d'Unió Intercomarcal. En aquests moments estan coordinats quasi tots els pobles de la comarca. Esperem informar àmpliament en la propera revista.

ONTINYENT.—Malgrat les triunfalistes previsions de la Delegació Provincial del Ministeri d'Educació, començat el curs encara no estaven cobertes les plantilles dels col·legis d'Ontinyent. Concretament al col·legi Rafael Juan Vidal mancaven tres professors i altres tres en el Luis Vives. Les visites al Delegat tan sols han aportat bones paraules i per això se li va tenir que plantejar d'altra manera: no obrint el col·legi en ningun dels seus nivells fins què es trobaren les plantilles cobertes.

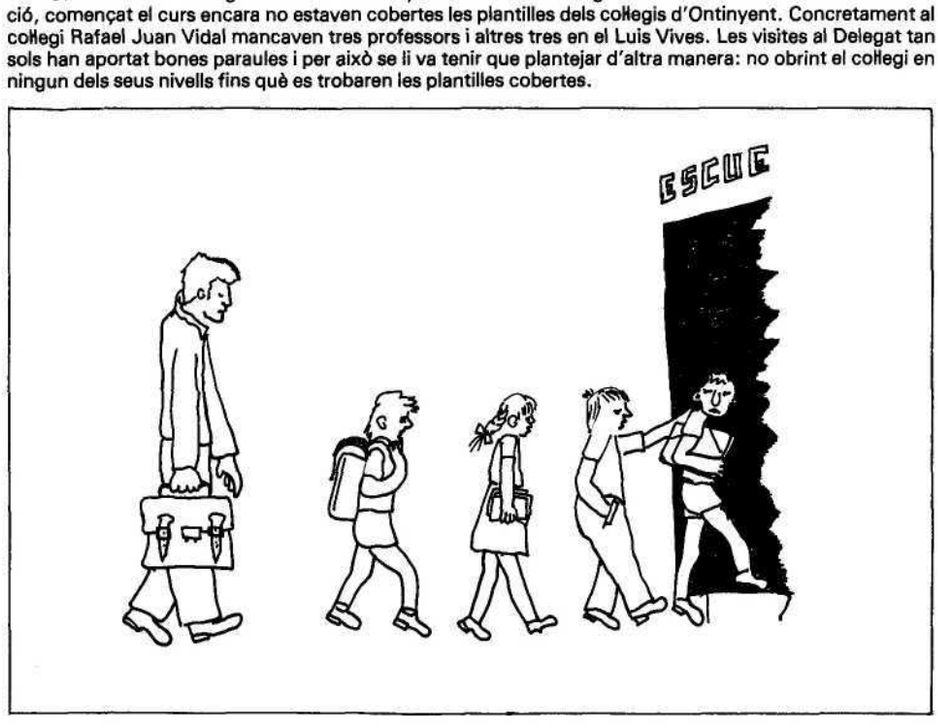

telex

Las centrales sindicales UGT y CC. OO. han llegado a un acuerdo con la patronal en la negociación del convenio provincial del Comercio del Mueble, que afecta a 924 trabajadores de 270 empresas. El nuevo convenio, según fuentes de CC. OO., prorroga el articulado del convenio anterior, excepto en lo que concierne a la vigencia, jornada laboral e incremento salarial. En este sentido, la nueva vigencia se fija en 18 meses, mientras que la jornada laboral tendrá una duración de 43 horas semanales para este año y de 42 para el próximo. Finalmente, el aumento salarial se establece en un 15 por ciento sobre todos los conceptos.

La UGT i la CEOE han acordat aplicar una pujada del 0'37% respecte als salaris corresponents al segon semestre de 1980, d'acord amb el model salarial acordat en cada conveni firmat dintre de l'Acord Marc Interconfederal (AMI) suscrit per les dos organitzacions. En l'AMI s'estableix que aquesta revisió es faria si l'índex del preu al consum superava en el primer trimestre els 6'75 punts. El resultat d'aquesta revisió serà abonat als treballadors d'una volta junt a la paga de setembre o a primers d'octubre.

Ferrer Salat, president de la CEOE, assenyalà que gràcies a l'AMI les pèrdues econòmiques per vagues van disminuir aquest any en un 60%. L'índex de preu al consum en el mes d'agost era ja de 10'3 punts.

Fonts oficials del Ministeri de Treball indiquen que el nombre d'«aturats registrats» a finals d'agost en el País Valencià és de 117.787.

El nombre de treballadors aturats reals és superior ja que en aquest informe no es contempla l'atur del camp, disfressat actualment per la verema a França.

En el període de gener-juny han estat afectats per expedients de reestructuració de plantilles al País Valencià un total de 52.664 treballadors. Aquesta xifra supera en més del doble a la registrada pel mateix període en l'any 1979, que fou de 21.968 treballadors.

A la província d'Alacant existien en el mes de juliol un total de 36.223 aturats, segons fonts oficials, dels quals 8.888 pertanyen a les comarques del Baix Vinalopó i Vinalopó Mitjà, un 26% del total. El sector industrial és el que té major percentatge. A primers d'any els aturats en aquestes comarques eren 7.583. S'ha produït, doncs, un augment significatiu.

El president de l'Associació Provincial de Jubilats Civils de Barcelona ha manifestat que un milió i mig de llocs de treball són ocupats pels jubilats, a la qual cosa es veuen obligats degut a que no cobren pensions suficients.

Una comissió de l'Associació Empresarial de la Construcció d'Elda ha visitat l'alcalde i ha denunciat el problema que suposa per al sector el que un important nombre de treballadors que tenen subsidi d'ocupació treballen de forma clandestina particularment o al servei d'alguna empresa.

Així mateix, en aquesta ciutat, on s'ha fet recentment una fira de calcer, es manifestà l'oposició a una posible fira nacional del sector a Madrid.

Cinquanta quatre treballadors de l'empresa Muñoz-Vera, dedicada a la fabricació de taulers per a les màquines de cosir, s'han tancat a l'ajuntament de Mislata en protesta per la carta de comiat enviada per l'empresa.

Una moció de proposició de llei d'ocupació jovenívola presentada pel grup comunista al ple de l'ajuntament d'Alcoi, fou congelada a l'anunciar la UCD que s'abstindria i demanava que es tractara a la junta de portantveus. La UCD argumentava que les peticions fetes hi eren contemplades en la legislació vigent i a la llei bàsica d'ocupació. Així mateix contestava la concepció comunista de «un ayuntamiento reivindicativo», demanant que en lo successiu s'abstingueren de discutir temes de política general, ja que podria trencar-se el consentiment.

Una marxa dels treballadors d'Andalucia sobre Madrid, fixada per al dia 18 davant del Congrés de Diputats i convocada per Pueblo Andaluz Unido-PTA, per a sollicitar l'autonomia per l'article 151 de la Constitució i demanant solucions contra l'atur, fou impedida per la policia que obligà a tornar als llocs d'origen un total de 21 autocars, argumentant que no estava autoritzada.

Uns set-cents militants de CC. OO. es van tancar el dia 18 als locals de la AISS València, en demanda de la devolució del patrimoni sindical i en contra de la discriminació que respecte a aquesta devolució sofreix la central. Acció similar es feu a Elda. Tots van ésser desallotjats per la policia. Al dia següent una delegació de CC. OO. es va entrevistar amb el Governador Civil de València i el Delegat de Treball per a tractar aquest tema.

El dia 25 es celebraren concentracions d'aturats, convocades por CC. OO. a Castelló, Alacant, València, Vall d'Uxó, Sagunt, Elda, Elx i Alcoi. L'objectiu és articular la coordinació i organització dels treballadors aturats al voltant del sindicalisme de classe i presentar alternatives per a fer front a l'atur. Segons la dita central participaren uns 6.000 treballadors aturats.

S'han iniciat les negociacions del coveni de collidors de cítrics. Participen representantas de la patronal del sector i per la part social la Unió de Llauradors i Ramaders, CC.OO. i UGT.

La plataforma reivindicativa contempla els punts següents: Àmbit territorial, la província de València, la part nord d'Alacant i es gestiona l'adhesió de Castelló. Duració del conveni per un any a partir del 1 de setembre. Jornal de 1.900 ptes. per al capatàs i 1.750 per al collidor, aplicant-se el criteri de «a igual treball, igual salari» per a dones i joves. Jornada laboral de cinc hores. Es crearà un fons per a subvencionar els aturats pagant una prima de 50 ptes. per cada Tm. exportada a càrrec de comerciants i cooperatives.

El Sindicat Lliure de la Marina Mercant celebrarà els dies 25, 26, 27 de setembre en Màlaga el seu Quart Congrés baix el lema: «Avante con unidad y fuerza». Tractaran bàsicament: Desmilitarització de la marina mercant. Defensa dels llocs de treball. Consolidar un sindicalisme unitari y de classe. Millorar les condicions de vida y treball en els barcos.

ISMAEL

AIXÒ ERA

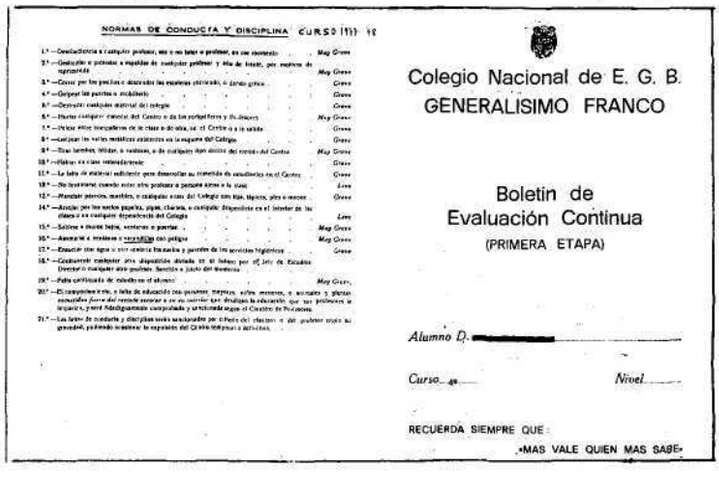

NORMAS DE CONDUCTA Y DISCIPLINA CURSO 19[illegible]

Colegio Nacional de E. G. B.
GENERALISIMO FRANCO

Boletin de
Evaluación Continua
(PRIMERA ETAPA)

Alumno D. _____

Curso 4º _____ Nivel _____

RECUERDA SIEMPRE QUE:
«MAS VALE QUIEN MAS SABE»

UNA VEGADA MÉS, allò que voldria ser aquesta secció de mirada al derrera per descobrir actituds que ens assenyalen cap a on no hem de caminar mai, es converteix en un **AÇÒ ÉS.**

En els temps que corren encara hi han mestres maniàtics dels codis penals amb les seues llistes inacabables de coses bones i dolentes. Alguns dels que s'inclouen en aquestes manies es passen una setmana sencera al començar el curs donant als seus alumnes les «Normes de comportament» i fent les corresponents pràctiques per a què deprenguen.

Tanmateix, és molt corrent sentir en una escola com qualsevol company, sense que se'n salve cap, marmole als xiquets utilitzant expressions més o menys ridícules, més o menys fora de to. El que ja no és tan habitual és a més de dir «parides», u tinga l'atreviment de fer-les imprimir, d'immortalitzar-les en lletres de motlle.

Ací tenim una bona mostra de tot açò. Aquests butlletins de notes encara estan en vigor. Per a posar-se a plorar.

Raconet

A totes les escoles, o al menys, gran part d'elles, hi han espais morts, on res es fa.

De vegades l'entrada és l'únic lloc gran de l'escola on cap xiquet o xiquets s'atura, perquè res hi ha que motive aquest fet.

Quantes vegades hem passat nosaltres per un passeig molt atabalats i en veure quelcom cosa estranya s'hem aturat tot esbalaïts per vore què és o què passa?

L'entrada de l'escola també pot ser un lloc de convivència, si la nostra imaginació ens acompanya i ho disposem per a què es done açò.

Cal posar-li imaginació a l'assumpte i fer noves i dinàmiques motivacions. L'entrada pot albergar un MONUMENT MOBIL fet y desfet per les persones de l'escola.

Però un monument a què cosa?

Monument per a què? —es preguntaran molts.

Amb imaginació, draps, teles, papers, fils i cordils, podem fer al rebredor de l'escola monuments a una escala de fusta, una goma de borrar, una bombeta de llum, un arbre d'invents, a una pilota, a una cadira, a una taula...,etc., etc.

Per a què un monument mòbil?

Doncs està molt clar. Pel lloc que ocupa en el rebredor de l'escola, gran part dels xiquets i xiquetes que entren o surten d'ella, tindran alguna cosa a vore amb l'esmentat monument, i és per això que les seues teles, cintes i cordils aniran variant la seua fisonomia a cada instant. Aquest monument, ajuda,és clar, al desenvolupament de la imaginació de les persones que el van fent y desfent, així com que pot educar en part molt petita, el gust plàstic de les coses. També ens pot aprofitar per introduir eixe respecte que tant ens cal a les nostres escoles, per totes les coses i més encara per les coses que són obra d'art.

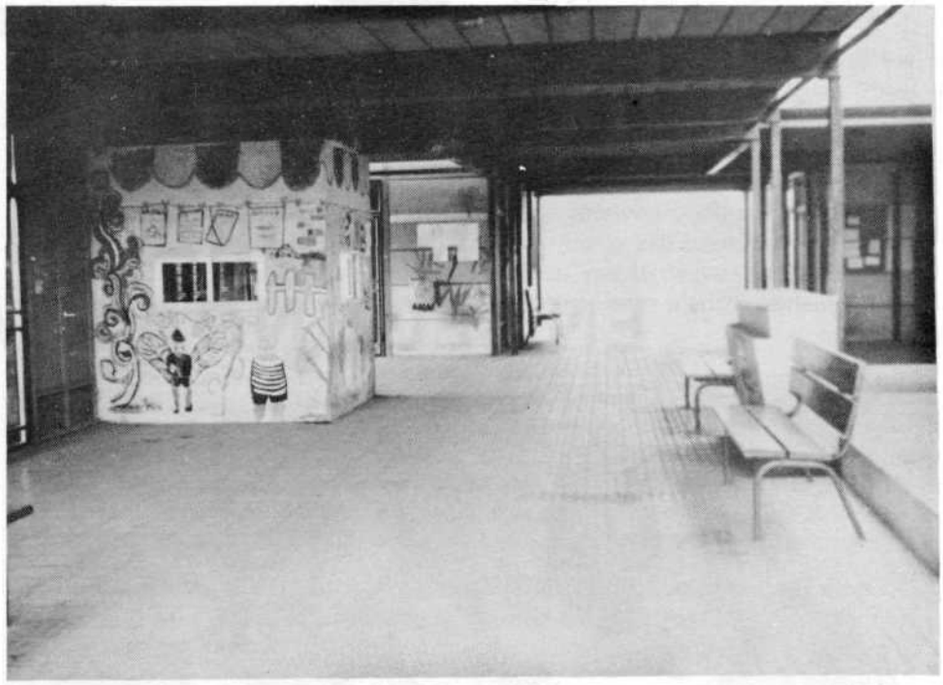

Pot esdevindre una motivació collectiva molt engrescadora. Sols cal posar-li imaginació i ganes de fer-ho. Amb aquestes petites coses, podrem contribuir a què les nostres escoles siguen un lloc agradable i creatiu per a tothom, a més de poder utilitzar aquest recurs en concret per tal de revaloritzar objectes i utensilis en concret.

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

és una resposta conscient i serena a molts problemes que els valencians teníem plantejats.

demaneu informació al
secretariat de l'ensenyament de l'idioma

menéndez pelayo, 26, 2on-2ª
telèfon 21.03.15
castelló

moratín, 15, 8ª
telfs. 321.92.24-322.58.02-322.58.19
València

girona, 12
telèfon 21.26.00
alacant

amics

amics llibres

LLIBRERIA

LITERATURA INFATIL Y JUVENIL
JUEGOS EDUCATIVOS

emperador-7 valencia-2

teléfono 3 22 76 98

I PREMIO NACIONAL DE LITERATURA INFANTIL Y LIBRERIAS

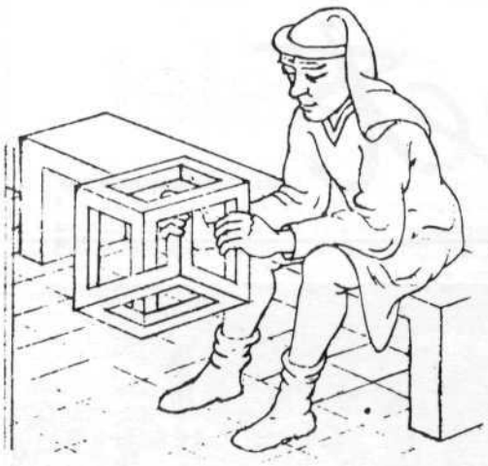

Experiències

LOS HORARIOS EN SEGUNDA ETAPA

Con la EGB los alumnos ya no abandonan la escuela a los diez años para pasar al bachillerato, sino que continúan en los colegios tres cursos más. Se creía que se eliminaría en estos cursos (segunda etapa) los horarios que existían en los INB, profesor por hora. Pero sin embargo esto no ocurre. Las escuelas toman como modelo dichos horarios y los maestros se esfuerzan para que el niño tenga el mayor número de horas y, como consecuencia, también de profesores, haciendo una enseñanza impersonal y muy distante entre alumno y profesor, ya que el maestro bastante hace con mirar el reloj para dar paso a su compañero. Estos horarios sólo conducen a que el alumno escuche las clases, pero no al diálogo, al conocimiento entre el profesor y el alumno. Los alumnos se encuentran prisioneros de un horario al que aborrecen a la hora de entrar a clase.

Nosotros buscamos con los horarios el poder estar el mayor tiempo posible con los alumnos, poder convivir con ellos y participar de cualquier problemática que en clase pudiera surgir. Por supuesto, con los horarios por horas (el maestro da clases a muchos cursos diferentes) esto es casi imposible, ya que el profesor tiene, por un lado, el tiempo limitado y, por otro, no llega a conocer a los alumnos.

Nuestro planteamiento fue:

a) En cada nivel dará clase el menor número

CUADRO 1. — GRAFICA DE UN HORARIO

	1.ª SEMANA					2.ª SEMANA					3.ª SEMANA				
	LUNES	MARTES	MIERC.	JUEVES	VIERNES	LUNES	MARTES	MIERC.	JUEVES	VIERNES	LUNES	MARTES	MIERC.	JUEVES	VIERNES
MAÑANA	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º	7.º
TARDE	7.º	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º	7.º	6.º	8.º

CUADRO 2. — HORARIO DE 6.º NIVEL

	1.ª SEMANA					2.ª SEMANA					3.ª SEMANA				
	LUNES	MARTES	MIERC.	JUEVES	VIERNES	LUNES	MARTES	MIERC.	JUEVES	VIERNES	LUNES	MARTES	MIERC.	JUEVES	VIERNES
MAÑANA	Matemáticas	Inglés ..... Lengua	Social	Matemáticas	Inglés ..... Lengua	Social	Matemáticas	Inglés ..... Lengua	Social	Matemáticas	Inglés ..... Lengua	Social	Matemáticas	Inglés ..... Lengua	Social
TARDE	Social ..... Estética Pretec.	Natural ..... E. Física	Inglés ..... Lengua	Social ..... Estética Pretec.	Natural	Inglés ..... Lengua	Social ..... Estética Pretec.	Natural ..... E. Física	Inglés ..... Lengua	Social ..... Estética Pretec.	Natural	Inglés ..... Lengua	Social ..... Estética Pretec.	Natural ..... E. Física	Inglés ..... Lengua

de maestros, ya que de esta forma se estará más horas con los alumnos.

b) Eliminar las clases por horas.

Hecho este planteamiento y teniendo 6 cursos, dos de sexto, dos de séptimo y dos de octavo, establecimos cursos paralelos, haciéndose cargo tres maestros de un sexto, un séptimo y un octavo y otros tres maestros de los restantes cursos. Los horarios son muy simples, ya que quedan divididos en mañanas y tardes, es decir, cada profesor permanece las mañanas o las tardes completas en un mismo curso.

Estos horarios son de tres semanas, quedando en estas semanas completado el número de horas que el ME ha establecido en las distintas disciplinas. (Véase cuadro 1 de la página anterior.)

El horario detallado en el cuadro 1 correspondería al profesor tutor de 6.°; otro empezaría su horario con 7.°, y con 8.° comenzaría el tercer profesor. Al terminar la tercera semana se habrá completado el mismo número de sesiones dadas a los distintos cursos.

A primera vista este horario parece complicado por no ajustarse a los días de la semana con los cursos y asignaturas, pero lo único que hay que conseguir cambiar es nuestra propia mentalidad (ya que a los alumnos no les cuesta adaptarse) y en vez de pensar que el lunes por la tarde corresponde 6.° y dibujo (esto basándonos en los horarios por horas) nosotros pensamos qué curso hemos tenido la tarde anterior (si yo he estado con 7.° por la tarde, a la mañana siguiente tendré 8.°).

Lo que sí establecemos de antemano con los alumnos qué asignaturas desarrollaremos tanto por las mañanas como por las tardes, por lo que los alumnos también tienen su horario, y que sería el detallado en el cuadro 2 de la página anterior.

Algunos de nosotros damos una materia en cada sesión; sin embargo, otros prefieren dar dos asignaturas; de esta forma el alumno puede cambiar de actividad pero no de profesor, con este horario se puede conocer mejor a los alumnos, dialogar, cambiar impresiones, darle más tiempo a una asignatura si lo requiere por alguna circunstancia, si surge alguna problemática en clase se puede discutir, sabiendo que nadie te va a dejar a medias porque requiera su hora de clase.

Con este horario la llegada de una fiesta no supone un salto en el horario, sino que la fiesta no se tiene en cuenta; de esta forma no se perjudica ningún curso.

EJEMPLO

MIERCOLES	JUEVES	VIERNES
6	FIESTA	8
7	FIESTA	6

Después de cualquier época de vacaciones cada maestro empieza con el curso del cual es tutor.

También nos permite desarrollar actividades en gran grupo entre niveles paralelos sin ser problema el tiempo.

Posiblemente todo lo expuesto anteriormente no sea lo más idóneo, pero estamos convencidos que sí subsana, en alguna medida, las deficiencias de segunda etapa al existir un mayor contacto entre profesores y alumnos.

M.ª DOLORES MARTORELL

ES FA SABER

— Tots els companys que no tenen treball i que estan en possessió del diploma (Mitjà i Superior) de l'ICE, que ens facen arribar el seu nom. Estem confeccionant una llista que esperem siga ben àmplia, per tal de pressionar en la Delegació d'Ensenyament per a què els adjudiquen places d'ensenyament del valencià.

— Aquest curs la secció Dels Ports al Baix Segura tindrà caràcter bimensual, així com les excursions programades per ALL-I-OLI. D'aquesta manera assumim les suggerències d'alguns lectors fetes al respecte.

— Es recorda a tots els suscriptors de la revista que per a qualsevol suggerència, canvi d'adreça o irregularitat d'envio, cal dirigir-se a ALL-I-OLI, Gascó Oliag 8-A-10, València, directament.

— Ha desaparegut el Club de Amigos de la UNESCO que durant els anys del franquisme va jugar un paper important en la vida cultural i política d'Alacant. L'assemblea de socis va prendre la decisió davant el progressiu descens en la seva activitat.

— L'Associació Mundial de Temps Lliure i Esplai (345 East 46th Street-New York, NY 10017 - USA) convoca beques per a l'assistència a congressos internacionals sobre activitats d'esplai. La duració i import és variable, així com el lloc, havent de sol·licitar-les en maig a l'adreça indicada. Es concedeix a estudiants matriculats en institucions universitàries.

— La Delegació Provincial de Beques del Ministeri d'Educació dóna bosses de viatge per a l'assistència a reunions nacionals o internacionals de caràcter pedagògic o científic, per a visitar centres docents o d'investigació, per a viatges d'estudi i per a preparar tesis doctorals o treballs d'investigació. Es paguen 10.000 pts. per a Europa y 40.000 per a Amèrica com a complement per desplaçament.

— A l'Horta Nord B s'estan organitzant uns cursets d'actualització pedagògica oberts per a tothom. Tots aquells que estiguen interessats han de posar-se en contacte per telèfon amb el col·legi Obispo Amigó de Massamagrell. Tel. 144 01 62.

— Tots aquells que estiguen interessats en ampliar els seus coneixements de català i de disposar del corresponent Certificat que l'habilite per a donar classes, pot demanar informació en cadascuna de les seus del Sindicat.

— Malgrat haver corresponsals de la revista en quasi totes les comarques, la secció «Corresponsals» és una secció oberta en la que tothom pot escriure. Animeu-vos a escriure i animeu als vostres corresponsals per a què ho facen: la vida de les comarques no pot quedar amagada a les pàgines de la teva revista, especialment en moments com l'actual en els que ens consta la gran activitat que es porta a les comarques.

— Assabentats de l'existència de grups d'esplai arreu del País Valencià, voldríem informació sobre aquells grups o persones interessades i que treballen en La Marina i La Safor. En principi desitjaríem que no foren plantejats exclusivament de cara a colònies escolars.

Història urbana

Cerca de la plaza de toros de Alicante se encuentra la plaza de Quijano, uno de los escasos lugares románticos que nos quedan, escenario posible para películas de terror, refugio ahora de jubilados y niños, rodeado de coches por todas partes.

Corría el año 1854 cuando en Alicante se declaró una de las últimas epidemias que azotaron España todavía en el siglo XIX: en esta ocasión, se trataba del cólera morbo asiático, que produciría varios millares de muertos en toda la provincia de Alicante y, concretamente, 1874 en la capital. Declarada la epidemia, se marcharon de la ciudad casi nueve mil personas de una población que no alcanzaba las treinta mil almas. Llegaron a estar afectados por la enfermedad casi seis mil alicantinos. Surgió la carestía y el hambre.

Y en ese momento fue enviado como Gobernador Civil Trino González de Quijano, que trató por todos los medios de levantar los ánimos de la población: aseguró en algún bando que el cólera no era enfermedad tan grave como parecía y que podía ser combatida con buen ánimo; reprochó al Obispo de la Diócesis —al que conmió a presentarse en Alicante en 48 horas, cosa que el prelado no hizo— el abandono que de sus feligreses ciudadanos había hecho el clero («en las tribulaciones especialmente busca el pueblo a Dios y a sus amigos... los enfermos perecen sin los auxilios espirituales, muchos sin un solo consuelo de la religión»); ordenó una rogativa a la Santa Faz y, asimismo, una novillada para «levantar el ánimo de la gente»; considerando que los tradicionales cordones sanitarios «sin prestar ninguna ventaja positiva, nos ahoga encerrándonos en una atmósfera reducida», ordenó restablecer la circulación normal de alimentos; obligó a los farmacéuticos a prestar las medicinas a los enfermos, con la promesa de que el Gobierno Civil se haría cargo de los gastos; y, finalmente, dispuso en todos los cafés y establecimientos similares hubiese, día y noche, horchata de arroz a disposición de los enfermos.

Sin embargo, y cuando ya la enfermedad parecía vencida, se cebó la epidemia en el propio Quijano, en cuyos brazos murieron muchas personas. Habiendo permanecido sólo 25 días en su cargo de Gobernador Civil, falleció Quijano víctima del cólera el 15 de septiembre de 1854. Agradecido el pueblo alicantino a su altruista comportamiento, se instaló en la plaza de Santa Teresa un mausoleo con sus restos mortales. La obra quedó terminada en 1880 y desde entonces han permanecido plaza, jardín y monumento a salvo de la piqueta que tantos fragmentos de historia se ha llevado en Alicante.

EL SUFIX *-ADA* APLICAT A RADICALS NOMINALS

La terminació *-ada*, originàriament terminació femenina del participi de pretèrit, va passar, ja en el mateix llatí, a formar adjectius i substantius. En la nostra llengua, a banda la seua aplicació a radicals verbals (tema anterior), és un sufix de gran vitalitat que, amb radicals nominals, forma derivats d'acció o de moviment (com de *vent, ventada;* de *galta, galtada*), de conjunt o collectius (com de *fill, fillada;* de *gent, gentada*), de plenitud (com de *poal, poalada;* de *sac, sacada;* de *falda, faldada*), etc.

Existint els noms *coet* i *masclet* en la festa valenciana de les Falles, és natural que la seua acció, moviment, colp, conjunt, etc., s'expresse mitjançant l'aplicació del sufix viu que té l'idioma per a tals derivats, i així, de *coet* s'ha derivat *coetada* i de *masclet, mascletada.*

Una altra cosa és com, el nostre poble, pronuncia la terminació *-ada.* A la ciutat de València, ara (no sempre) es pronuncia com una *â* accentuada —«despertâ», «disparâ» o «desparâ», «mascletâ», «plantâ», en compte de *despertada, disparada o desparada, mascletada, plantada.* i hem d'advertir que aquesta reducció de *-ada* a «â» sola no és privativa del parlar vulgar valencià, sinó que també ho és del castellà dialectal: «He visto la llegá del barco»; «Mi cuñá no me saluda».

Les causes de tal vulgarisme en el nostre país són la pronunciació descurada i, sobretot, la falta d'ensenyament de l'idioma a les escoles. (Les llengües abandonades adquireixen ben prompte tota mena d'empobriments i deformacions.) Per llei del menor esforç, la *d* intervocàlica ha caigut en les terminacions *-ada* i *-ades* (el plural): *plantada, plantades* han passat a «plantâ» i «plantâes», la primera moltes vegades a través d'una etapa «plantâa» de què hi ha mostres en el parlar vivent actual. Igual s'ha esdevingut amb totes les paraules d'aquesta terminació: *despertada,* «despertâ», *mascletada,* «mascletâ»; *vegada,* «vegâ», etcètera. Les terminacions germanes *-ida* i *-uda* no s'han alterat, probablement per la diferent posició en què es pronuncien la *i* i la *u* davant la *a: partida, venuda,* etc. (Sols en una petita àrea de l'extrem meridional valencià es diu «partía», «venúa», etc.)

La reducció de *-ada* a «â» i de *-ades* a «aês» és modernissima i no ha dominat encara tot el País Valencià; no ha penetrat tampoc al Principat ni a les Balears, que mantenen la pronunciació correcta que era general a València fins ben avançat el passat segle: *tornada, tornades; pujada, pujades; despertada, despertades; desparada, desparades; mascletada, mascletades; plantada, plantades,* etc., que és com figuren en els diccionaris, com escriuen els nostres bons literats i com cal que diguem tothom.

ENRIC VALOR

Claqueta

BREU NOTÍCIA SOBRE EL COL·LECTIU DEL CINEMA DEL PAÍS VALENCIÀ

Accedim a aquestes pàgines més per gentilesa que per mèrits propis, car cal dir en honor a la veritat que el Col·lectiu del Cinema del País Valencià (CCPV) és a hores d'ara sobretot un projecte de futur i un munt de bones idees que només podran esdevenir realitat amb el concurs de tots els que, dintre l'àmbit del País Valencià, se senten moguts per la passió del cinema substandard.

El CCPV va sorgir ja fa uns pocs anys, més o menys amb la incipient democràcia, quan s'auguraven temps nous per a un País «que mai no havíem fet»; però que mai no pogué atènyer una projecció pública suficient dins de les carències legals, econòmiques i de tot tipus en què devia desenvolupar la seua activitat, que mai no va realmente existir com a tal i que s'hi va limitar a convocatòries i reunions esporàdiques que, emmarcades en una certa incoherència, no van poder cristal·litzar en resultats pràctics. Hi va restar la idea, el propòsit, el desig; però la indigència de mitjans sempre terminà per enfonsar en el no-res aquella feliç iniciativa. Tanmateix, des d'alguns mesos ençà, afortunadament, la vella idea ha tornat a prendre cos i ha trobat el suport mínim necessari per a recomençar la marxa, que haurà de dur-nos, com esperem, a metes somiades.

El CCPV va trobar en la Diputació de València la fada padrina que, amb sols el seu suport i la cessió de locals, ha donat un nou i fort impuls a l'antic projecte d'articular i donar coherència als esforços individuals dels qui s'afanyen en el cinema substandard al llarg i a l'ample de les terres que s'estenen del Cènia al Segura. Tot això sense que la Diputació de València haja degut invertir cap sou, en adient actitud envers l'administració de l'erari públic del qual és responsable; però sense que siga obstacle per a què, oportunament, quan el CCPV en siga creditor, hom puga arribar a atènyer les subvencions indispensables per a empreses majors que animen el CCPV i que es compendien, fonamentalment, en la creació de l'Institut del Cinema del País Valencià.

De qualsevol manera, el CCPV és hui ja una realitat en marxa, que celebra reunions periòdiques —els dijous de cada setmana, a les set i mitja de la tarda—, als locals de què disposa en la Sala Escalante, al carrer de Landerer, número 5, de València, apartat postal 2.283, i que, a la sala de projeccions que el mateix CCPV acaba d'habilitar als locals de què disposa, ha donat inici a l'exhibició de cinema *substandard valencià complementant la projecció de llargmetratges comercials* d'interès dintre la iniciativa dita Club de Cinema.

Així, el cinema de pas estret que es realitza al País Valencià té ja al seu abast una pantalla lliure des d'on dirigir-se al públic per al qual ha estat pensat i fet. El CCPV és hui només un grup minoritari que no ha volgut, fins ara, fer convocatòries *massives com les d'antany abans de tenir-ne la certesa que ara la cosa és sèria i que la* sement ha començat a germinar i, amb l'ajuda i la cura de tots els qui sentim verader afany en aquest projecte, haurà de créixer fins esdevenir arbre frondós.

El CCPV, doncs, invita tots els grups i individus que fan cinema al País Valencià per a què vinguen a unir-se, dins de la més estricta conducta democràtica, al tronc *inicial*.

Cal repetir allò d'**entre tots ho farem tot** i fer-ho. Cal alliberar-nos de suficiències que només han llastrat el desenvolupament del cinema substandard i unir-nos; cal comprendre la necessitat de treure al nostre cinema de petit format del cercle d'amiguets i unir-nos... Sols la unitat podrà donar cohesió i força a aquest *cinema que tant i tan sèriament amem.*

El CCPV us espera, us necessita; i vol creure que també vosaltres necessiteu el CCPV.

El CCPV us espera ja i ara.

R. P.
(pel CCPV)

El forat del pany

UN NOU CURS A L'ESCOLA

Escomença un nou curs escolar, i els professionals de l'ensenyament es trobem amb nous xiquets i xiquetes que ben bé encara no coneguem.

I dic açò perquè conèixer a un xiquet no vol dir sols saber com li diuen, sinó que comporta saber com s'encontra a nivell afectiu i com a nivell intellectual.

Tot professional que s'adone de tal, deu fer, al començar el curs, un tanteig global, i després individual, dels xiquets i xiquetes que té a la seua classe. La majoria, quan escomença el curs escolar, s'encontra engoixat o engoixada per tal de cobrir unes programacions i uns objectius molt ben perfilats que han estat elaborats quinze dies abans de l'apertura oficial del curs escolar, deixant de banda les persones a les que va dirigida aquesta programació i sense tindre en compte (la major part de les vegades) el nivell de maduresa en què es troben.

Es fa això perquè es pensa que és més fàcil **baremar uns continguts instructius amb un suficient o insuficient** que **valorar** i estudiar els condicionants que duen que una persona plantege problemes d'adaptació escolar, la qual cosa està lligada directament al seu món afectiu.

Pensem que el sistema ens du cada vegada més a atiborrar els alumnes amb una sèrie de continguts que ben bé escapen als seus interessos perquè no es troben arrelats, ni vivenciats, ni experimentats per ells.

Amb tot açò el que es pretén és accelerar la maduresa del xiquet o xiqueta, canviant les seues motivacions per les pròpies de l'adult.

Com que per ara no es pot canviar «el sistema», hem d'intentar acomplir el paper **d'orientadora i animadora,** abans que el d'**instructor,** i a partir dels interessos molt concrets del grup que tingam en la classe, enfocar les matèries escolars que el Ministeri d'Educació marque, però d'una manera completament distinta; és a dir, canviant:

1. La memorització desinteressada per l'experimentació, observació i manipulació.

2. La pasivitat, per la collaboració, la participació; és a dir, la responsabilitat compartida.

Albertina Chesa

DOSSIER

NORMALITZAR LA LLENGUA

ORDRE MINISTERIAL DEL DECRET DE BILINGÜISME I MUTACIÓ MIXTA

AMB PREMEDITACIÓ I ALEVOSIA

Disortadament, els vaticinis i temors que des dels diferents números d'ALL-I-OLI manifestàvem el curs passat pel que fa a l'aplicació del Decret de Bilingüisme, van acomplint-se i inclús desbordant en irracionalitat i cinisme les nostres previsions.

Cladrà repassar els fets ocorreguts des d'aquest estiu —tots els anteriors estan inclosos en els números de la revista de l'any passat— i analitzar detingudament les connotacions que presenten.

Escola del GAV. Simultàniament a la V Escola d'Estiu del País Valencià, va estar funcionant una anomenada Escola Valenciana 80. El seu objectiu: formar mestres en la ideologia valencianera i en les normes —normes?— de l'«Acadèmia» valenciana, per tal que algú puga fer classes de «lengua valenciana» si ve al cas.

Hi van assistir unes 150 persones, en gran part no mestres. Els cursets sobre les diferents didàctiques els feia l'editorial «Interdhuc», el cap de vendes de la qual es dedicava a fer propaganda per les escoles, presentant un paperet timbrat signat pel GAV, però invitant els mestres de part del Consell. Val a dir que tots aquestos cursets eren en castellà. Hi hagueren conferències sobre personalitat valenciana i totes aqueixes coses, de personatges com l'antic batlle Ramon Izquierdo, San Valero, etc. La premsa va dir allò de «asistencia masiva».

Entretant a l'Escola d'Estiu, en València i Dénia, al voltant de 2.000 ensenyants participàvem fent classes o rebent-ne i collaborant en els seminaris i en les activitats generals. Dos mil ensenyants que es decanten per una escola nova, activa i progressista, una escola racional y científica arrelada al medi. La premsa no en va dir res.

Apareix al BOE l'Ordre Ministerial. Una setmana després de l'Escola d'Estiu era publicada l'Ordre Ministerial tant de temps esperada (o temuda). La data d'aparició va estar ben triada perquè a la Universitat no quedava ningú i també tots els mestres es trobaven de vacances. No podia haver-hi cap contestació. El text de l'Ordre

—que publiquem en altres pàgines d'aquesta revista— no canvia res del que vàrem analitzar en el número d'abril.

La Comissió Mixta. La mala voluntad de la UCD, concretament la del Conseller Peris Soler, és posada de manifest en la designació dels membres de la Comissió Mixta. Persones amb noms i especialitats veritablemente marginals per a la comissió tècnica a la qual pertanyen: una especialista en paleografía, Empar Cabanes; un llicenciat en Ciències, Boronat, i així tots si exceptuem Sanchis Guarner i Ricard Roca. Especialment significatiu resulta el nomenament de Vicente Ramos, personatge aquest que va merèixer una «Vida Ejemplar» al número de gener d'ALL-I-OLI (pg. 16) i que dóna peu per a què els interessats en la psique humana facen un tractat sabrós. Home que a les seues targes d'identitat portava el títol-distinció «Adelantado de la Hispanidad», que s'ha entestat en què Sanchis Guarner no estiga en la Comissió Mixta i que no té vergonya de confessar públicament que no sap llegir ni escriure en valencià, malgrat ostentar la Presidència de l'organisme que hauria de regular l'ensenyament de la llengua.

Completen la nòmina, a més del senyor Faus, els representants de l'Administració, els Delegats d'Educació de les tres «províncies» i l'ex-delegada Solange Castro. Podeu figurar-vos que el seu coneixement de la llengua és nul.

En definitiva, una Comissió Mixta que sembla designada no per regular l'ensenyament de la llengua, sinó per entrebancar-lo tant com es puga.

La comissió d'educació de la UCD. Entretant, UCD València crea una comissió d'educació a la que posa com a President a Salvador Peiró (Vida Ejemplar del número d'abril, pg. 16). Remarquem aquest fet perquè ens mostra que el partit del Govern al País Valencià no compta amb cap persona amb una mínima idea sobre la llengua, ni sobre pedagogía ni sobre ensenyament. Molts militants del STE sabem ben bé de la curtesa de Salvador Peiró —conegut en la seua comarca d'origen pel nom d'un sabrós roedor— perquè hem hagut de rectificar-lo més d'una vegada en debats en els que ignorava quasibé tot el tema que tractava.

Les «Normes» de l'«Acadèmia». Amb alguns canvis entre els membres de la Comissió Mixta —Adrià Espí, antic collaborador de «La Gran Enciclopèdia Catalana», substituïa a Boronat; Ricard Roca havia dimitit el 17 de setembre—, la comissió decideix «democràticament» per tres vots a favor (Ramos, Espí i Cabanes), un en contra (Sanchis Guarner), sis abstencions (els representants de l'Administració) i dos absències (Roca, Faus), que la llengua inventada per l'«Acadèmia» era la bona. Per votació, com mesos abans havien fet a Lo Rat Penat (veure ALL-I-OLI de febrer, encara què hi posa enero 80, pg. 29), es decideix una llengua. La veu de la ciència, el testimoni dels lingüistes (veure ALL-I-OLI d'abril, pgs. 29-31), el trellat, res no compten. La irresponsabilitat d'aquesta gent

se'ns mostra de manera alarmant. És evident que una vegada més, amb l'entrebanc que tot aquest afer suposa, es paralitzaven els intents de normalització lingüística.

Resistència: La coordinadora d'ensenyants. Amb tot, la coordinadora d'ensenyants s'ha posat en marxa. Diversos sindicats i institucions hem connectat per resistir aquesta nova agressió a la llengua i a l'escola i hem encetat una sèrie d'accions.

Refús dels partits. A més dels extraparlamentaris, els PSOE i el PC han manifestat el seu desacord amb la Comissió Mixta i l'aprovació de les «Normes». El PC, al mateix temps que intentava resoldre la seua crisi interna, va manifestar en boca del nou Secretari General, Pep Galán, que si l'acord de les Normes s'hi manté, retirarà el seu representant en la Comissió Mixta i reconsiderarà la seua presència en el Consell.

Interpelació en el Senat. A finals de setembre, el senador Bevià va fer una interpel·lació al Ministre d'Educació, a propòsit de la unitat de la llengua. Hi intervingueren d'altres senadors de Catalunya i les Illes Balears. Hi intervingué molt el senador Broseta (Vida Ejemplar al ALL-I-OLI de desembre, pg. 16), i les seues intervencions —cínics i manids raonaments—, només les seues, van aparéixer completes al provincial diari valencià. El Ministre hi respongué ambiguament. La UCD no vol normalitzar cap llengua, això és evident.

Conclusions. La conclusió que traguem és clara. Ens trobem en un moment de greus agressions a la nostra llengua. Des de l'Administració central i des de la UCD valenciana, no hi ha cap voluntat normalitzadora, ans al contrari. Per si de cas el valencià no es morís suficientment a causa de la castellanització de la televisió i d'altres mitjans de comunicació i a causa de la disglòssia, seguint l'orquestrada maniobra valencianera es contribueix a la seua mort, convertint la variant valenciana del català en un «patois» inservible i inensenyable.

La responsabilitat que tenen tots els qui contribueixen a aquest genocidi és gran. L'escarni que tot això representa per als ensenyants seriosos és fort. Per tot això la nostra resposta ha de ser reflexiva i contundent. De moment:

—Ignorem la Conselleria d'Educació, centre de confusionisme, a-informació i ineficàcia.

—Hem d'acollir-nos a la legalitat que dóna l'Ordre Ministerial fent que en totes les escoles del País es facen al menys tres hores setmanals de classe. Podem legalment denunciar a qui ho interfereixa.

—Reclamem de la Delegació el personal necessari. Explotem totes les possibilitats que la legalitat ofereix, avançant i superant les rutines administratives en el sentit que apuntàvem en ALL-I-OLI d'abril (pg. 28).

—Mai no acceptem la mostra de subnormalitat pedagògica que pretén oferir com a material didàctic l'actual Conselleria d'Educació i la Comissió Mixta (veure ALL-I-OLI de novembre, pgs. 27-30). Apellarem a la llibertat de Càtedra contemplada en la Constitució si algú pretén imposar-nos un material refusable.

La lluita per la racionalitat i per la dignitat d'una escola pública valenciana continua. I ací estem.

Comissió sobre el Decret de Bilingüisme
STE DEL P. V.

ASPECTES JURÍDICS SOBRE L'ORDRE MINISTERIAL

El rechazo a la Orden Ministerial que desarrolla el Decreto de Bilingüismo ya ha quedado repetidamente manifestado en anteriores ocasiones, y así consta en diversos números de ALL-I-OLI. Ahora bien, en el momento actual, en que la Orden ya está aprobada y la actuación de la Comisión Mixta es más retardatoria y paralizadora que la letra de la ley, hemos de plantearnos todas las posibilidades que la Orden pueda ofrecer y aprovecharlas al máximo. En ese sentido, se está elaborando un amplio informe jurídico que contemple todos los aspectos legales de la aplicación de la Orden. Resumimos un avance del mismo:

INFORME SOBRE EL DECRETO Y LA ORDEN DE BILINGÜISMO

«Ante todo hay que dejar planteadas las dos cuestiones claves, que serían: Si es aplicable ya en el presente curso 1980-81 la Orden Ministerial, y quiénes pueden exigir su aplicación y los pasos a dar para exigir su cumplimiento.

En lo referente a la primera cuestión, tanto el Decreto 2.003/79, de 3 de agosto, como la Orden Ministerial, de 7 de julio de 1980, son claros y taxativos: "...en todos los centros docentes del País Valenciano, con objeto de que todos los alumnos adquieran el dominio oral y escrito de la misma adecuado a su edad, el Ministerio de Educación asume, como obligación propia, la introducción de la Lengua Valenciana en el sistema educativo del País Valenciano" (art. 1 del Decreto). "La enseñanza de Lengua Valenciana se incorporará a los planes de estudio de E. P., E. G. B. y F. P. de 1.er grado en el País Valenciano." (art. 2.° del Decreto). "Con objeto de que la incorporación de la Lengua Valenciana al sistema de enseñanza de País Valenciano se produzca de forma gradual, los efectos académicos de las previsiones establecidas en el presente Real Decreto quedarán aplazados hasta el curso 1980-81" (disposición transitoria segunda del Decreto). "La incorporación de la enseñanza de Lengua Valenciana a los planes de estudio de E. P., E. G. B., F. P. en primer grado y Bachillerato se llevará a cabo en el curso 1980-81 de acuerdo con lo dispuesto en la presente Orden" (art. 1.° de la Orden Ministerial). "La incorporación de la Lengua Valenciana y su enseñanza tendrán la consideración de obligatorias en los diversos planes de estudios de..." (art. 4.° de la Orden Ministerial).

Queda, pues, claramente establecido por ambas disposiciones la aplicación **EN EL PRESENTE CURSO** *de la Orden Ministerial, y, por tanto, la incorporación del valenciano a los planes de estudios. Por tanto, puede exigir su cumplimiento,* **cualquier interesado** *en su cumplimiento; a saber, profesores, alumnos o padres.*

Por otra parte, hay que señalar la disposición y el contexto en que se sitúa el párrafo 2.° del art. 4.° de la Orden Ministerial: "En las zonas castellanoparlantes la introducción de la enseñanza de Lengua Valenciana se hará de forma progresiva y de acuerdo con la voluntad de los padres de los alumnos...". Está destinada claramente a frenar la aplicación práctica de la Orden Ministerial, pero no debe ser un freno, ya que **constituye la excepcion y NO LA NORMA GENERAL;** *por lo tanto, no es preciso esperar al acuerdo con los padres, aunque es aconsejable, sobre todo en las comarcas castellano-parlantes, y si, en todo caso, fuera previsible una oposición de algún sector, bien de padres o de la dirección, ello no es óbice, ya que, en todo caso,* **ELLOS** *deberán alegar la condición de comarca castellano-parlante ante la Comisión Mixta, lo cual, en última instancia, obligaría a ésta a moverse y salir de la paralización a que se encuentra sometida.*

INSISTIMOS:

La Orden es de aplicación general en el País Valenciano, incluidas las comarcas castellano-parlantes, en las que lo único que variará será la necesidad de un trabajo previo con los padres, a fin de evitar que se enfrenten a los maestros. El hecho de que la Comisión Mixta no haya determinado aún las zonas castellanoparlantes no es un obstáculo, por el carácter excepcional de toda exclusión, determinado por el art. 4.° de la Orden Ministerial, y, además, esto puede servir para hacer patente el verdadero carácter de la Comisión Mixta y su manifiesta inutilidad.

Respecto a una posible alegación de la inexistencia de programas, orientaciones pedagógicas o metodológicas que determinen los contenidos o niveles básicos de conocimiento oral o escrito que vienen asignados a la Comisión Mixta en el art. 5.° de la Orden Ministerial, cabe decir que tampoco constituye una base real ni fuerte para la no aplicación de la Orden Ministerial, y, en todo caso, cabrá hacer presión para que la Comisión Mixta y el Ministerio de Educación las saquen rápidamente, aunque ello no es base previa para la aplicación de la Orden en los centros, sobre todo en aquellos que participaron en el **Plan Experimental** *durante el curso 1978-79 (el art. 1.°, párrafo 2.° de la Orden Ministerial establece: "...Se reconocen los efectos académicos pertinentes respecto de los centros que participaron en el Plan Experimental durante el curso 1978-79, en función de las calificaciones obtenidas por los alumnos de dichos centros." Sin embargo, esto* **nos vale para todos los centros,** *pues se puede exigir el comienzo de las clases* **utilizando por analogía los criterios del Plan Experimental,** *así como los textos, etcétera, y lo que se pueda aprovechar. De esta forma neutralizaremos el negativo papel de freno que puede y está cumpliendo la Comisión Mixta. Respecto a la actitud que pueden tomar los inspectores, hay que recordar que es obligación de la Delegación Provincial del Ministerio de Educación el asegurar la existencia en cada centro estatal de E. G. B. de al menos un profesor titulado o habilitado para la enseñanza del valenciano por cada ocho unidades, y para ello esas delegaciones disponen de una serie de medios, como pueden ser las permutas temporales de profesorado, nombramiento de profesorado interino o, excepcionalmente, la contratación de personal especializado. Y la función de los inspectores debe ir de acuerdo con lo establecido en esos artículos 13 y 14 de la Orden Ministerial, coordinando las actuaciones, y "deberán velar de manera especial por la aplicación de lo dispuesto en la presente Orden"; por lo tanto, está fuera de lugar toda posición individual de dichos inspectores sobre la no aplicación de la presente Orden Ministerial, pues carecen de autoridad para recomendar la inaplicación de una norma superior, que además establece sus funciones en concreto. En todo caso, se habría de averiguar si existe alguna circular de la Delegación del Ministerio de Educación, aunque carecería de fuerza legal, pero tal vez habría de recurrirse.*

En todo caso, el margen de flexibilidad con que están redactadas ambas disposiciones van, según el Real Decreto, de cara a asegurar su eficacia y no su no aplicación, y toda acción o disposición de rango inferior encaminada en ese sentido es recurrible y anulable.

Si a pesar de todas las presiones y reclamaciones, el Ministerio de Educación, por medio de su Delegación, no llevara a la práctica la Orden Ministerial, ya los pasos a dar serían la interposición de un RECURSO contencioso-administrativo, el cual siempre será largo y difícil; por ello, lo más práctico es no tener que llegar a él; de todas formas, esto dependería también de la situación, nivel de presión, situación de la Orden Ministerial, etc...»

RICARDO A. TARAZONA
Licenciado

SEMINARI SOBRE EL DECRET DE BILINGÜISME

1. Davant el Decret de Bilingüisme i el projecte d'Ordre Ministerial que ha de regular-lo, la V Escola d'Estiu del País Valencià parteix de les següents premises bàsiques:

a) El dret que té el poble del País Valencià a la planificació del seu ensenyament a tots els nivells, com a conseqüència ineludible d'un Estatut d'Autonomia que contemple les màximes competències i el dret a l'autogovern, «en el qual l'ensenyament siga competència exclusiva de la Generalitat i contemple el dret humà de l'autodeterminació».

b) El principi pedagògic, universalment reconegut, que explicita com l'ensenyament s'ha de fer en la pròpia llengua dels infants per respecte a la psicologia del xiquet i per coherència amb el medi que l'envolta, unit a la necessitat que la llengua pròpia d'una comunitat siga, per tots els qui en ella viuen, siga vehicle de cultura, mitjà d'enriquiment collectiu i d'integració social.

2. Per tant és imprescindible des del primer moment denunciar el paper de l'actual Consell preautonòmic en mans de l'UCD valenciana, aliats amb les forces clarament feixistes del País (Fuerza Nueva, GAV, etc.) que sistemàticament estan portant una política de destrucció de les particularitats pròpies del País Valencià, així com de manipulació d'algunes associacions de pares i altres institucions, un autèntic genocidi cultural que no és més que la continuació de la política seguida pel règim franquista i per tots els **imperialismes** al llarg de la història; una política, a més a més, obertament anticonstitucional que no té el més mínim respecte pels nostres drets humans, la nostra cultura, la nostra tradició i la nostra llengua i institucions. Rebutgem per tant l'actual Consell, que no està acomplint la funció que li hauria de correspondre de recuperació de la llengua.

Contra tota aquesta actuació genocida i davant la inoperància política d'altres partits, l'Escola d'Estiu demana a les diverses forces polítiques democràtiques i als Ajuntaments i altres entitats administratives, un compromís formal d'iniciar una campanya de revalencianització i de clarificació lingüística, amb una perspectiva tant interna com pública, així com un recolzament actiu a totes les activitats **normalitzadores** de la nostra cultura i drets nacionals.

3. CONCRECIONS LINGÜÍSTIQUES I METODOLÒGIQUES

Basats en el fet inqüestionable, reconegut unànimement per la Lingüística i Romanística internacionals, de la unitat de la llengua catalana, rebutgem la denominació de «Lengua y literatura valencianas», per tal com la intenció última dels propugnadors és clarament secessionista i converteix el valencià en un patués vulgar, una mena de castellà mal parlat, tot propiciant un procés substitutiu que abocaria a la ràpida desaparició de la nostra llengua davant la llengua oficial de l'Estat.

Partint d'aquesta situació i d'acord amb les premises abans esmentades, subratllem la necessitat d'adequar els continguts generals de l'ensenyament al medi del País Valencià. I pel que respecta concretament a l'ensenyament de la llengua, manifestem:

a) El **català**, que és la llengua pròpia del País Valencià, ha de ser absolutament obligatori com a matèria d'ensenyament. Els castellanoparlants hauran de rebre l'ensenyament del català com a segona llengua i com un mitjà d'enriquiment cultural i intellectual i d'integració social.

b) El català deu d'ésser la llengua vehicular de l'ensenyament per a tots els alumnes que la tenen com a pròpia, partint del nivell de Parvulari.

c) Assumim totes les parles locals i subdialectes del lloc concret on està enclavat cada centre i llur utilització a l'ensenyament (rebutjant, és clar, allò que siga barbarisme evident) i acceptem en principi com a estàndard per al País Valencià les normes establertes per la Facultat de Filologia en el seu Informe. A partir dels nivells superior de l'EGB es faran conéixer les altres variants de la llengua catalana.

d) Pel que fa als nivells de llengua, caldrà dotar progressivament els alumnes de tots els mitjans de domini de l'idioma per capacitar-los en el conreu de tots els registres lingüístics.

e) D'altra banda som conscients que sense una normalització paralella de l'ús del català als mitjans de comunicació resulte evident la dificultat de portar-la a terme de forma efectiva a l'escola. Exigim en conseqüència que el País Valencià dispose de cadena de TV i ràdio i que puga incloure inmediatament la xara que abasta Catalunya i les Illes Balears.

4. FORMACIÓ DEL PROFESSORAT

a) La valencianització de l'ensenyament a les Escoles Normals de Magisteri del País Valencià és urgent, la qual cosa significa no tan sols l'ensenyament del català o la seua ampliació, sinó que aquest esdevinga llengua d'ús ordinari en l'ensenyament i que els continguts mateixos d'aquest ensenyament partesquen del País al qual van dirigits.

b) Pel que respecta al reciclatge del professorat que treballa al País Valencià, es procurarà que en un termini de temps acceptable tots els ensenyants i a tots els nivells siguen competents en llengua catalana. Per a aquesta finalitat cal que es creen els cursos adequats, que seran, no sols gratuïts sinó també reconeguts i estimulats oficialment.

5. EL DECRET DE BILINGÜISME

5.1. D'acord amb nombroses i prestigiades institucions del País Valencià subratllem una altra vegada els aspectes negatius del Decret de Bilingüisme i l'ordre ministerial que el desenvolupa:

- Consagra la posició secessionista envers l'idioma.
- No garanteix l'obligatorietat de l'ensenyament de la llengua per tal com la clàusula «otras circunstancias justificativas» de l'article 4 de l'O.M. i d'altres, poden eximir injustificadament de l'assistència a les corresponents classes.
- Existeix gran vaguetat en l'aspecte de titulacions, possibilitant l'accés a l'ensenyament de la llengua de persones no suficientment preparades. Nega la reciprocitat amb Catalunya i les Illes des del moment que les Ordres ministerials respectives reconeixen les titulacions adients expedides per organismes valencians.
- Margina o minusvalora el paper de la Universitat per tal com només un membre d'aquesta la representarà en la omnipotent Comissió Mixta.
- Deixa sense concreció aspectes de finançament els quals són abordats de manera contradictòria.
- Conté nombrosos errors i vaguetats de

tipus pedagògic, com les d'assenyalar que tots els alumnes hauran de començar pel mateix curs.

- No fa allusió a cap programa públic de normalització del català amb especificació de les etapes necessaries així com dels objectius que es proposen.
- L'únic esment que es fa a la possibilitat de l'ensenyament en català és absolutament discriminatòria perquè per a la seua realització posa una sèrie de condicions que, contràriament, no són demanades per a efectuar l'ensenyament en castellà i representen un obstacle per a generalitzar la valencianització de l'escola.
- En comptes d'assumir el procés de normalització de l'ús del català a l'escola, *es reduït a la simple assignaturització*, de tres hores semanals, i perquè a més a més —encara que siga com a mesura transitòria— a les zones de alt percentatge d'alumnes castellanoparlants, diu que no han de constar les qualificacions negatives a l'expedient de l'alumne.
- Contràriament al que sembla propugnar el decret, l'ensenyament del català no constitueix «per se» un esglaó del procés de normalització a l'escola sinó exactament a l'inrevés. Pot resultar contraproduent en la mesura que s'oposa a la generalització de l'ús del català, en actuar com a substitutiu de l'autèntic procés de normalització i restar com una simple mesura de tipus simbòlic, testimonial, pero no pas funcional, ja que en aquest caràcter continua mantenint-lo la llengua encara actualment dominant.

Anant mes anllà de la simple resposta al decret esmentat com a treballadors de l'ensenyament al País Valencià, volem denunciar públicament l'extrema situació d'anihilació lingüística a què es troba sotmesa la nostra llengua, provocada per la progressiva dominació del castellà i estimulada per la legislació actual i la política lingüística de l'Estat espanyol.

5.2. Per totes aquestes qüestions el Decret de Bilingüisme per al País Valencià i l'Ordre Ministerial que el desenvolupa, a més de desqualificar-se a nivell científic, són contraris als nostres interessos i a la ineludible tasca normalitzadora que tant necessita el nostre País. En conseqüència exigim la rectificació dels aspectes més negatius en la següent perspectiva:

a) Que es clarifique la unitat de la llengua i que es contemple l'obligatorietat del seu ensenyament.
b) Que les delegacions provincials duguen a terme un anàlisi de la plantilla dels centres per tal de conéixer quins són els que ja tenen professorat suficient per tal *de fer eficient l'ensenyament de i en* català.
c) Que s'aproven els crèdits extraordinaris adients que possibiliten el que a tot arreu del País Valencià, mitjançant la contractació del professorat necessari, es pose en pràctica l'ensenyament en i del català.
d) Que es constituesca la Comissió Mixta per tal de fer efectiu l'ensenyament de i en català —variants valencianes— amb un major pes específic de la Universitat i amb la participació d'aquells professionals que reconegudament s'han dedicat a l'estudi i ensenyament de la nostra llengua.
e) Que es partesca del diferent coneixement de la llengua per tal de fer uns programes que s'adapten suficientment a les diverses situacions que es presenten: alumnes que entenen i parlen el valencià, alumnes que sols entenen el valencià, alumnes que ni l'entenen ni el parlen.
f) Que els concursos de trasllats del professorat tinguen com a àmbit l'actual àrea geogràfica del País Valencià.
g) Que és contemple la reciprocitat de titulacions amb el Principat i les Illes i per tant els contractes i concursos de trasllats per a ocupar llocs de professors de català es facen dins de tota la nostra àrea llingüística.

5.3. Per tal de fer efectives les nostres reivindicacions considerem important articular un moviment d'ensenyants en la perspectiva d'una possible constitució d'una coordinadora o assemblea d'ensenyants de català i en català del País Valencià, tot remarcant que aquest moviment no pretén ésser una alternativa respecte a les iniciatives ja existents —sindicats, col·lectius— sinó més bé un aglutinant d'esforços. En aquest sentit específic, els objectius concrets d'aquest moviment es concretarien en:

a) Aprofitar al màxim la legalitat vigent lluitant per la seua ampliació i fin i tot proposant unes alternatives. Açò fa ne-

V ESCOLA D'ESTIU DEL PAÍS VALENCIÀ

ESPEREM RESPOSTA

Els assistents a la V Escola d'Estiu al País Valencià, institució que agrupa en la seua organització els Col·lectius de Mestres de la Marina, la Safor, la Ribera i el Baix Vinalopó, Institut de Renovació Pedagògica, Moviment Cooperatiu d'Escola Popular, Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià, Secretariat de l'Ensenyament de l'Idioma, Federació de l'Ensenyament de Comissions Obreres i de la C.N.T., i en la que han col·laborat a diferents nivells: Acció Cultural del País Valencià, Universitat de València, l'ICE, de la Universitat Literària i Politècnica, el Col·legi de Doctors i Licenciats, la Diputació de València i Alacant, els Ajuntaments de València, Alacant Castelló, Alcoi, Benissa, Dénia, Xalo, Ondara, així com d'altres Entitats i Organismes:

EXIGEIXEN una resposta clara respecte a l'actuació del Consell del País Valencià en general i de la Conselleria d'Educació en particular, respecte a qüestions que ens afecten especialment, alguna de les quals son autèntiques provocacions; ben entés que la manca de resposta o la seua vaguetat ens confirmarà en els aspectes més negatius d'aquest document tot i basat en ells la nostra futura *línia d'actuació*.

- El Consell o la Conselleria ha finançat directa o indirectament la nomenada «Escola Valenciana 80»? Amb quina quantitat? Amb quins criteris?
- Per què no s'ha finançat ni contestat a les demandes de financiació proposades i presentades amb les raons i documentació escaient per l'Organització de la V Escola d'Estiu del País Valencià?
- L'Editorial «Interduc-Stroëdel», que impartí part dels cursets en l'anomenada «Escola Valenciana 80», ha passat per un gran número de col·legis, afirmant que l'organització d'aquesta Escola s'ha fet des de la Conselleria d'Educació:
  a) Es cert, o menteix l'Editorial esmentada?
  b) Hi han interessos particulars d'algun membre de la Conselleria en dita Editorial? En cas contrari, com es justifica una activitat de la Conselleria —si ho és— tendent a la promoció d'una editorial concreta?
- La presència de membres de la Conselleria d'Educació en l'acte d'inauguració de l'anomenada «Escola Valenciana 80», la qual ha estat precedida d'actes organitzats pel GAV i en els quals també han comptat amb la presencia de membres d'eixa Conselleria (els quals col·laboren en la revista de la dita Entitat):
  a) Tot açò suposa un abandó a les mans del GAV de les responsabilitats de la Conselleria d'Educació? En cas afirmatiu, devem dirigir-nos d'ara en davant a la Conselleria o al GAV?
  b) Tot açò suposa una irresponsabilitat dels membres de la Conselleria? En cas afirmatiu, quan seran dimitits aquests membres?
  c) Aquestes actuacions son una prova de la postura de la UCD o de la del Consell del País Valencià?
  Fins quin punt pensa el Consell que *interessa aquest tipus d'identificació?*
  d) Passat un temps important de l'actual equip de la Conselleria, se'ns pot entregar un dossier amb les activitats desenvolupades fins ara?
- Tot i tenint en compte que entre les activitats de la Conselleria es troba l'organització de l'estatge de la llengua celebrat a Gandia:
  a) Ha complert el Sr. Conseller d'Educació la seua promesa formal d'assumir i passar-les al Consell? Quan i amb quins resultats?
  b) Tenint en compte que en l'Estatge estava representat quasi tot el professorat que fins ara ha treballat en l'ensenyament de la llengua (a part d'alguns convidats de la Conselleria que res tenien a veure amb el món de l'ensenyament). Es sent la Conselleria amb més capacitat i experiència que aquest col·lectiu que ella ha rebutjat? En què es basa?
- És conscient la Conselleria de la irresponsabilitat que suposa ignorar i menysprear els professionals als quals la Conselleria té el deure de potenciar i coordinar?
- Què considera la Conselleria que és la normalització lingüística al nostre País? Ha fet ja alguna mena de document al respecte? Al menys ha fet algun treball previ que precedeixca aquesta normalització?

Aquesta resolució fou aprovada en assemblea i ja ha segut enviada al Consell. Fins ara no hem tingut resposta.

cessària la creació d'una assessoria jurídica.

b) Articular tots els esforços didàctics, recollint i promovent l'edició de materials i programes. Fóra convenient crear una assessoria didàctica, que hauria de comptar amb l'ajut de les institucions.

c) Recollir i executar les iniciatives tendents a una major conscienciació i clarificació sobre la temàtica que ens ocupa, com ara la de denunciar els intents d'imposar normes ortogràfiques aberrants.

Els assistents a la V Escola d'Estiu ens ratifiquem en les conclusions de la III Escola (juliol de 1978) i en especial ens reafirmem en què «la tasca de normalització lingüística és una tasca ineludible per motius de diversa índole, entre els quals està la coherència amb una pedagogia respectuosa amb la sicologia dels xiquets; per això ens comprometem a ensenyar en català allà on ja siga possible i de manera immediata la introducció de classes de català, i tot allò que en cada assignatura faça referència al nostre País mentre no arribem a la plena normalització».

Al mateix temps, i d'acord amb les nostres conclusions, expresem la més enèrgica repulsa a qualsevol ordre ministerial que vaja directament o indirecta contra el poble, la cultura i la història del nostre País. Mai no acceptarem un decret o una ordre que intenten dividir la nostra llengua amb la criminal intenció de convertir-la en llengua inservible. Mai no acceptarem unes normes ministerials que no signifiquen una equiparació autèntica i a tots els nivells, de la nostra llengua amb totes les llengües de l'Estat espanyol.

L'ORDRE MINISTERIAL

B.O.E. núm. 168, 14 de julio de 1980, p. 16039

15179.— ORDEN de 7 de julio de 1980 por la que se desarrolla el Real Decreo 2003/1979, de 3 de agosto, que regula la incorporación de la lengua valenciana al sistema de enseñanza del País Valenciano.

Ilustrísimos señores:

El Real Decreto 2003/1979, de 3 de agosto, por el que se regula la incorporación de la lengua valenciana al sistema de enseñanza en el País Valenciano, autorizó en su disposición final segunda al Ministerio de Educación para desarrollar lo establecido en el mencionado Real Decreto y para regular, consultando con el Consejo del País Valenciano, sus efectos académicos y territoriales, así como sus implicaciones respecto a los alumnos a que afecta su articulado.

En su virtud, este Ministerio, previa consulta con el Consejo del País Valenciano, ha tenido a bien disponer:

Art. 1.° La incorporación de la enseñanza de la lengua valenciana a los planes de estudio de Educación Preescolar, Educación General Básica, Formación Profesional de primer grado y Bachillerato se llevará a cabo en el curso 1980-81, de acuerdo con lo dispuesto en la presente Orden.

No obstante, se reconocen los efectos académicos pertinentes respecto de los Centros que participaron en el plan experimental durante el curso 1978-79, en función de las calificaciones obtenidas por los alumnos de dichos Centros.

Art. 2. La enseñanza de la lengua valenciana o el desarrollo de programas escolares en valenciano no supondrá, en ningún caso, limitación en los niveles que, de acuerdo con la normativa vigente, deban alcanzar los alumnos en el dominio escrito y oral del castellano.

Asimismo, no excluye la obligación de introducir en los programas escolares el aprendizaje de un idioma extranjero, de acuerdo con las disposiciones que rigen en cada nivel de enseñanza.

Art. 3.° 1. La Comisión creada en el artículo 7.° del Real Decreto 2003/1979, de 3 de agosto, constará al menos de diez miembros, con número igual de representantes del Ministerio de Educación y del Consejo del País Valenciano. Estos serán propuestos por la Consejería de Educación, y entre ellos habrá un representante de pleno derecho de las Universidades del País Valenciano, elegido de común acuerdo por la Junta de Gobierno de dichas Entidades. La presidencia será desempeñada simultáneamente por un representante del Ministerio de Educación y por un representante de la Consejería de Educación del Consejo del País Valenciano. La Comisión deberá constituirse en plazo máximo de quince días a partir de la publicación de esta Orden en el «Boletín Oficial del Estado». La sede de la Comisión estará situada donde radique la Consejería de Educación del Consejo del País Valenciano.

2. A fin de lograr una mayor rapidez y eficacia en el tratamiento de los asuntos que se le confíen, la Comisión Mixta podrá contar con los asesoramientos que estime necesarios para el mejor desarrollo de sus funciones.

3. En el plazo máximo de quince días desde su constitución, la Comisión Mixta establecerá las normas de régimen interno, que necesariamente deberán regular el procedimiento adecuado para el supuesto de empate en las votaciones, así como las atribuciones de la presidencia.

Art. 4.° 1. La incorporación de la lengua valenciana y su enseñanza tendrán la consideración de obligatoria en los diversos planes de estudios de Educación Preescolar, General Básica, Formación Profesional de primer grado y Bachillerato polivalente, con el alcance concreto que para cada nivel se especifica en esta Orden ministerial.

2. En las zonas castellano-parlantes, la introducción de la enseñanza de la lengua valenciana se hará de forma progresiva y de acuerdo con la voluntad expresada por los padres de los alumnos y en la forma que establezca la Comisión Mixta.

La delimitación de dichas zonas castellano-parlantes se hará por la Comisión Mixta.

3. Cuando los padres de los alumnos declaren la temporalidad de su residencia en el País Valenciano o cuando se den otras circunstancias justificativas, podrán solicitar que se excluya a sus hijos de esta enseñanza, siempre que dicha declaración se realice al formalizar la inscripción en el Centro o, en todo caso, al comienzo del curso académico. La resolución correspondiente será competencia de la Comisión Mixta.

4. No se computarán las calificaciones recaídas sobre estas materias cuando se hubiere producido un traslado del expediente académico fuera del ámbito territorial del País Valenciano.

5. En el supuesto de que se realicen calificaciones de conjunto de ejercicios, pruebas o exámenes, los alumnos que hubieren sido declarados exentos de las enseñanzas previstas en esta Orden no sufrirán alteraciones en sus calificaciones globales por falta de puntuación derivada de dicha exención.

Art. 5.° 1. El Ministerio de Educación y la Consejería de Educación del País Valenciano, conjuntamente y a través de la Comisión Mixta, elaborarán y publicarán los programas y las orientaciones pedagógicas y metodológicas para el desarrollo de la enseñanza de esta materia, determinando los contenidos y niveles básicos de conocimiento oral y escrito que los alumnos hayan de alcanzar en los distintos niveles y cursos.

2. En tanto se proceda a dar cumplimiento a lo establecido en el apartado anterior, la Comisión Mixta podrá autorizar provisionalmente los programas y las orientaciones pedagógicas y metodológicas que estime precisas.

3. A efectos de evaluación e incorporación al expediente del alumno, la enseñanza de la lengua valenciana se someterá a los distintos criterios y normas que rigen para todas las áreas y materias obligatorias, a partir del año 1980-81, salvo en aquellos Centros que participaron en el plan experimental durante el curso 1978-79,

cuyos alumnos ya obtuvieron la correspondiente calificación con efectos académicos.

EDUCACION PREESCOLAR Y EDUCACION GENERAL BASICA

Art. 6.° 1. En el nivel de Educación Preescolar, la enseñanza de estas materias se impartirá con una dedicación semanal de tres horas.

2. En el nivel de Educación General Básica esta enseñanza se impartirá dentro del horario lectivo, con una dedicación aproximada de tres horas semanales para los alumnos. A estos efectos se establece con carácter indicativo la siguiente distribución horaria de las distintas áreas de Educación General Básica, quedando sin efecto para el País Valenciano el horario aprobado por la Orden de 2 de diciembre de 1970.

	1.°, 2.° y 3.° de EGB	4.° y 5.° de EGB	Segunda etapa de EGB
Lengua castellana	5	5	4
Idioma moderno	—	—	3
Lengua valenciana	3	3	3
Matemáticas	5	5	—
Matemáticas y Ciencias de la Naturaleza	—	—	6
Area de experiencia	5	8	—
Ciencia social, Educación cívica Religión	—	—	4
Area dinámica y plástica	7	4	—
Tecnología y Educación artística	—	—	3
Educación Física y Deportes	—	—	2
	25	25	25

Art. 7.° Para los alumnos de la primera etapa la consignación de los resultados de la evaluación en el libro de escolaridad se incluirá en la evaluación global; en el caso de recuperación, se enunciará de forma expresa «Lengua valenciana» en la parte correspondiente. En la segunda etapa de Educación General Básica se asignará la calificación intercambio «Lengua valenciana» entre «Lengua castellana» y «Lengua extranjera», procediendo como en la primera etapa en el caso de recuperación.

BACHILLERATO

Art. 8.° 1. En los institutos se procederá, conforme a las dotaciones de que se disponga, a la creación de cátedras de Lengua y Literatura valencianas. Los programas a desarrollar por éstas se ajustarán a las orientaciones pedagógicas emanadas del Ministerio de Educación, previa consulta al Consejo del País Valenciano.

2. Estas enseñanzas serán impartidas dentro del horario escolar de los alumnos, destinando tres horas semanales en cada uno de los cursos de Bachillerato. Se mantendrá el horario semanal vigente para cada una de las materias del plan de estudios con las siguientes excepciones referidas al primer curso:

Lengua y Literatura españolas: Cuatro horas semanales.

Lengua extranjera: Cuatro horas semanales.

3. Las enseñanzas de Lengua y Literatura valencianas tendrán el carácter de materia común dentro del plan de estudios, siendo objeto de idéntica consideración y surtiendo iguales efectos que las restantes materias en lo referente al procedimiento de valoración, promoción de curso y obtención del título de Bachiller, salvo lo dispuesto en el artículo 1.°, respecto a los efectos académicos del plan experimental.

FORMACION PROFESIONAL

Art. 9.° En los Centros de Formación Profesional del primer grado se establecerá la enseñanza de la lengua valenciana. A esta enseñanza se dedicarán dos horas semanales en cada uno de los cursos, manteniéndose el horario señalado.

Art. 10. 1. Para dar cumplimiento a lo dispuesto en el artículo 3.° del Real Decreto 2003/1979, de 3 de agosto, los Centros de Educación Preescolar, General Básica y Formación Profesional de primer grado que deseen desarrollar programas en lengua valenciana, en atención a las características sociolingüísticas de la población escolar y dispongan de los medios adecuados para ello, lo solicitarán de la Comisión Mixta, teniendo en cuenta las opciones manifestadas por los padres.

2. La solicitud deberá ser formalizada por la Dirección del Centro en los Centros estatales o por la Entidad titular en los no estatales. A la solicitud deberán acompañar:

Acta de claustro y, en su caso, de la Asociación de Padres de Alumnos o documentación considerada equivalente a juicio de la Comisión Mixta.

Estudio del alumnado del Centro, en relación con el conocimiento y uso de la lengua valenciana.

Relación del profesorado responsable del desarrollo de los programas escolares en lengua valenciana, adjuntando los títulos o diplomas que habiliten para ello.

Plan pedagógico y de organización que incluya:

a) Los cursos y el número de alumnos que siguen la enseñanza en lengua valenciana.

b) Las áreas que incluyen en dichos pogramas.

c) La distribución horaria en todas las materias.

3. La Comisión Mixta, recibida la solicitud con la documentación señalada y previos los informes que estime convenientes, comunicará su resolución, a los efectos oportunos, a las correspondientes Direcciones Generales del Ministerio de Educación.

PROFESORADO

Art. 11. 1. Podrán desarrollar la enseñanza de la lengua valenciana en los Centros de Educación Preescolar, Educación General Básica, Formación Profesional de primer grado y Bachillerato los profesores que, además de reunir los requisitos legales para impartir la enseñanza de Lengua y Literatura en cada uno de los niveles respectivos, posean algunos de los siguientes títulos o diplomas:

a) Títulos:

Licenciado en Filosofía y Letras, Sección Hispánicas, de la Universidad de Valencia o de Alicante.

Licenciado en Filología, Sección Hispánicas, de la Universidad de Valencia o Alicante.

Licenciado en Filología, Sección Románicas, por la Universidad de Valencia o de Alicante.

Otros equivalentes de otras Universidades.

b) Diplomas o certificados:

Los de aquellas Instituciones que autorice el Consejo, previo informe de la Comisión Mixta, en la que figuran representadas las Universidades valencianas, como se ha expresado en el artículo 3.°

c) Los profesores de Educación General Básica que acrediten suficientemente, a juicio de la Comisión Mixta, su conocimiento de la lengua valenciana.

Art. 12. 1. Los cursos de formación y perfeccionamiento a que se refiere la disposición transitoria primera del Real Decreto 2003/1979, de 3 de agosto, se realizarán en los Centros que la Comisión Mixta considere idóneos, con la distribución, horario, materias y pruebas que establezca la citada Comisión y con la financiación del Ministerio de Educación.

2. Finalizados los cursos de perfeccionamiento, se llevarán a cabo las correspondientes pruebas que garanticen la adquisición de los niveles requeridos, concediéndose los oportunos certificados de capacitación.

Art. 13. Las Delegaciones Provinciales del Ministerio de Educación tomarán las medidas oportunas para la adscripción del profesorado, asegurando que en cada Centro estatal de Educación General Básica exista, al menos, un Profesor titulado o habilitado para la enseñanza del valenciano por cada ocho unidades o fracción, incluidas las unidades de Preescolar, siempre que ello no suponga aumento de las plantillas de los Centros.

Con esta finalidad las Delegaciones Provinciales, previa clasificación de las plantillas de los Centros, según el módulo indicado, procederán de la siguiente forma:

a) Si en el Centro existen Profesores especialistas en número suficiente, se confiará a ellos esta enseñanza.

b) Si el Centro no dispone de suficientes Profesores especialistas y existen plazas vacantes, se cubrirán, en la proporción indicada, por Profesores provisionales o interinos que reúnan los requisitos que establece la presente Orden.

c) Si en el Centro no existen plazas vacantes ni dispone de Profesores especialistas, las Delegaciones Provinciales, a propuesta de las Inspecciones Técnicas, podrán realizar permutas temporales del profesorado, con la conformidad previa de los interesados.

d) Cuando haya necesidad de nombrar Profesores interinos y no estén cubiertas las plazas de la especialidad, se dará prioridad a los aspirantes que estén en condiciones de impartir tales enseñanzas.

e) Cuando por ninguno de los procedimientos indicados pudieran cubrirse dichas plazas, el Delegado provincial respectivo lo manifestará al Ministerio, que, previo informe de la Comisión Mixta, podrá autorizar, con carácter excepcional, la contratación de personal especializado dentro de los créditos disponibles.

Art. 14. Los inspectores de Educación General Básica del Estado, para coordinar las actuaciones sobre todos los aspectos pedagógicos y didácticos de estas enseñanzas, en colaboración con los Servicios Educativos del Consejo del País Valenciano, velarán de manera especial por la aplicación de lo dispuesto en la presente Orden, y de conformidad con la legislación en vigor, orientando a los Centros y Profesores de sus zonas respectivas.

En cada inspección Provincial se constituirá una ponencia especializada para coordinar las actuaciones sobre todos los aspectos pedagógicos y didácticos de estas enseñanzas, en colaboración con los Servicios Educativos del Consejo del País Valenciano.

LIBROS DE TEXTO Y MATERIAL DIDACTICO

Art. 15. Corresponderá a la Comisión Mixta la autorización de los libros de texto y del material didáctico destinados a las enseñanzas que regula la presente Orden ministerial, así como de las versiones en la lengua valenciana de los demás libros de texto, ateniéndose en su actuación en tales supuestos a lo establecido en el Decreto 2531/1974.

DISPOSICIONES FINALES

Primera. — Las Direcciones de Educación Básica, de Enseñanzas Medias, de Personal y de Programación e Inversiones podrán dictar, de acuerdo con la Comisión Mixta, en el ámbito de sus respectivas competencias, las instrucciones oportunas para la aplicación de lo dispuesto en la presente Orden, que entrará en vigor al día siguiente de su publicación en el «Boletín Oficial del Estado».

Segunda. — Quedan derogadas todas aquellas disposiciones de igual o inferior rango que estén en contradicción con lo establecido en la presente Orden.

DISPOSICIONES TRANSITORIAS

Primera. — En tanto no se transfieran las oportunas competencias, este Ministerio, previa consulta a la Consejería de Educación del Consejo del País Valenciano, adoptará las resoluciones oportunas y arbitrará las medidas precisas para el mejor desarrollo y aplicación de los preceptos que se contienen en la presente Orden.

Segunda. — En los Centros de las zonas valenciano-parlantes donde exista una alta proporción de población de castellano-parlante, las calificaciones negativas no constarán en el expediente académico. Este período de adaptación será fijado por la Comisión Mixta, a propuesta de los Colegios afectados.

Tercera. — A los efectos de incorporación de la lengua valenciana al sistema de enseñanza del País Valenciano, regulado por esta Orden, todos los alumnos empezarán por el mismo curso, con excepción, en su caso, de quienes participaron en el plan experimental 1978-79, de acuerdo con lo que se establece en el artículo 1.° de la presente disposición.

Lo que comunico a VV. II.
Madrid, 7 de julio de 1980.

OTERO NOVAS

Ilmos. Sres. Directores generales de Educación Básica y de Enseñanzas Medias.

DUES PUBLICACIONS DEL STE del P.V. PER A L'ESCOLA

EL DIA NACIONAL DEL PAIS VALENCIA

ELS TENS JA?

ADQUIREIX-LOS EN LLIBRERIES O DEMANANT-LOS DIRECTAMENT A LA SEU DEL SINDICAT

L'ENSENYAMENT DE LA LLENGUA

MATERIAL DIDÀCTIC

PER A XIQUETS

☐ DANIEL, UN XIQUET DE L'HORTA. Ed. «Publicacions culturals valencianes». És un llibre de lectura per al primer i segon nivells d'EGB. A la «Guia Didàctica» conté propostes per estudiar tots els aspectes del llenguatge propis del programa per als nivells indicats.

☐ EL LLIBRE DE PAU. Ed. L'Estel.
Lectures aprofitables per a primer, segon i tercer de bàsica. A partir del llibre poden treballar-se diversos aspectes del llenguatge.

☐ VELES I VENTS. Ed. 3 i 4.
Antologia aprofitable per a tercer, quart i cinqué d'EGB. També poden servir algunes de les lectures per a segona etapa d'EGB. Després de cada lectura hi ha unes propostes d'activitats.

☐ GANDIA VISTA PELS SEUS XIQUETS. Ed. Concurs Joanot Martorell.
Recull d'escrits de xiquets de Gandia que expliquen com és la seua ciutat.

☐ RECOLLIM CONTES POPULARS. Ed. Concurs Joanot Martorell.
Recull de contes aportats pels xiquets.

☐ ELS XIQUETS I LES XIQUETES ESCRIPTORS. Ed. Concurs Joanot Martorell.
Recull de redaccions i textos lliures de xiquets.

☐ EL 9 D'OCTUBRE. Ed. STE - MCEP
Explicació als xiquets sobre la commemoració d'aquesta data.

☐ EL 25 D'ABRIL. Ed. STE - MCEP
Explicació als xiquets sobre la commemoració d'aquesta data.

☐ PANY I CLAU. Ed. Societat Castellonenca de Cultura.
Llibre de llenguatge per als darrers cursos d'EGB i primer de BUP.

☐ CONREU I. Ed. ICE de la Universitat Literària de València.

☐ CONREU II. Ed. ICE de la Universitat Literària de Valencia.
Material per al Pla Experimental de la Conselleria d'Educació dirigit a la 2.ª Etapa d'EGB i per al BUP.

☐ EL FARISTOL. Ed. Bibliograf.
Llibre de llenguatge adaptable als nivells quart, cinqué i segona etapa d'EGB.

☐ BORROMBA. Ed. La Galera.
Diccionari en imatges per als primers nivells d'EGB.

Col·lecció ELS VENTS DEL MON
Llibres de llenguatge adaptats a diversos nivells de l'EGB. Fins ara hi ha tres títols:

☐ LLEVANT
☐ LLEBEIG
☐ PONENT

Col·leció DESCOBRIM EL LLENGUAJE
Llibres de llenguatge per als cinc primers nivells de l'EGB i pàrvuls que seran al carrer durant el primer i segon trimestres d'aquest curs. Els títols són:

☐ GAVINA I (programació globalitzada per a 4 anys). A la venda en octubre.

☐ GAVINA II (programació globalitzada per a 5 anys). En preparació.

☐ VOLA, TOPI! (llenguatge primer nivell). A la venda en octubre.

☐ MILOTXA (llenguatge segon nivell). En preparació.

☐ SAMBORI (llenguatge tercer nivell). A la venda en octubre.

☐ RAÏM DE PASTOR (llenguatge quart nivell). En preparació.

☐ ESPÍGOL (llenguatge cinqué nivell). En preparació.

Altres lectures per a l'escola.

☐ CONTES POPULARS. Ed. La Galera (especialment els contes valencians «Marieta», «El conte del xiulet», «La rabosa»).

☐ EL SAVI REI BOIG. Ed. La Galera.

☐ DALT DEL PORT DE CÀRCER. Ed. Jesús Huguet .

Per a castellanoparlants

Especial dificultat ofereix l'obtenció d'un material adequat als xiquets castellanoparlants, el qual ha de basar-se fonamentalment en els mitjans audiovisuals que permeten treballar abans que res la comprensió i l'expressió oral. Hi ha:

☐ VOCABULARI BÀSIC EN IMATGES. Ed. Lavinia.

☐ FIGURINES D.E.C. Edicions del Mall . És un franelògraf complet.

Tanmateix ens poden ésser d'utilitat tot tipus de diapositives, làmines i material per a l'ensenyament d'altres llengües.

Cançons

Fonamentals ens seran les cançons valencianes en les classes de llengua. En aquest sentit caldrà que cada escola faça una tria, segons el nivell dels alumnes i l'oportunitat del moment, entre els nombrosos títols dels discos d'autors valencians: AL TALL, ALIMARA, ELS PAVESOS, CARRAIXET, PACO MUÑOZ, EL SIFONER, OVIDI MONTLLOR, RAIMON.

Pel que fa a cintes cassettes hi ha «Cançons infantils i contes populars». EDA.

PER ALS MESTRES

Gramàtiques:

☐ GRAMATICA VALENCIANA, de Carles Salvador. Ed. 3 i 4.

☐ SOM, LLENGUA I LITERATURA, de F. Mira. Ed. 3 i 4.

☐ CURSO DE GRAMATICA VALENCIANA. E. Valor. Ed. Gorg.

☐ CURSO MEDIO DE GRAMATICA CATALANA (REFERIDA ESPECIALMENTE AL PAÍS VALENCIANO), d'Enric Valor. Ed. Gorg.

☐ GRAMATICA CATALANA, de Vicent Pitarch. Ed. 3 i 4 (tres volums, curs elemental, mitjà i superior).

☐ CURS DE GRAMATICA NORMATIVA (curs elemental, mitjà i superior). Ed. ICE-Universitat de València.

☐ MILLOREM EL LLENGUATGE, d'Enric Valor. Ed. 3 i 4.

Diccionaris

☐ VOCABULARI CASTELLÀ-VALENCIÀ, VALENCIÀ-CASTELLÀ, de Ferrer i Pastor. Ed. L'Estel.

☐ DICCIONARI DE SINÒNIMS. S. Pey. Ed. Edhasa.

☐ DICCIONARI GENERAL DE LA LLENGUA CATALANA. Pompeu Fabra. Ed. Teide.

☐ DICCIONARI CATALÀ-VALENCIÀ-BALEAR. Alcover i Moll.

☐ VOCABULARI BÀSIC INFANTIL I D'ADULTS. Rosa Sensat. Ed. Bibliograf.

☐ POAL (VOCABULARI BÀSIC AMPLIAT, ESTRUCTURES BÀSIQUES). Ed. Proa.

Altres

☐ JOCS I CANÇONS DEL PAÍS VALENCIÀ. E. Bataller. Ed. ICE.

☐ MERAVELLES I PICARDIES. Enric Valor. Ed. L'Estel (dos volums).

☐ HISTORIA DEL PAÍS VALENCIÀ. Ed. Almudín.

☐ ORIENTACIONS PER A L'ENSENYAMENT DE LA LLENGUA CATALANA. C. Alcoverro, E. Larreula. Ed. Proa.

☐ CANÇONER POPULAR. Ed. 3 i 4.

☐ COM EXPLICAR CONTES. Sara Cone Bryant. Ed. Nova Terra.

☐ EL LENGUAJE DE LA EDUCACIÓN PREESCOLAR I CICLO PREPARATORIO (CATALAN-CASTELLANO). Ed. Ministerio de Educación y Ciencia.

☐ ESCOLA I LLENGUA AL PAÍS VALENCIÀ. Collectiu. Ed. 3 i 4.

Estan en curs de revisió i adaptació les «Fitxes d'ortografia» d'Editorial Casals, molt útils per treballar aquest aspecte de la llengua.

AL VOLTANT DE...

EL RUIDO

Una contaminación que nos preocupa poco y no le damos la importancia que requiere es la del ruido, no porque no tenga su importancia, sino más bien por desconocer las consecuencias, tanto para nuestra salud física como psíquica.

Hay que empezar diciendo que el ruido es energía y, según la física, la energía no desaparece así como así, de lo que podemos deducir que esa energía, que nos llega en forma de ruido, en alguna parte de nuestro organismo se está acumulando y cuyas consecuencias no conocemos bien todavía. Y es que, contrariamente a lo que normalmente creemos, el ruido no afecta sólo al oído, sino que tiene un campo de incidencia mucho mayor. Desde un simple resfriado hasta el temible cáncer, y lo que ya nadie duda es las graves repercusiones que tiene en enfermedades del corazón (cardiovasculares), nerviosismos, estados de ánimo, efectos sobre el sueño, etc. (1).

Se ha demostrado que el ruido influye en el crecimiento de los niños, produciendo retrasos, y, por supuesto, la utilización de juguetes ruidosos pone en grave peligro su aparato auditivo, y que a lo mejor no es por casualidad el que esos juguetes suelan ser los bélicos (metralletas, tanques, etc.) (2).

La música amplificada también llega a ser peligrosa. «El hecho de asistir durante horas seguidas a un concierto de "gritos y sonidos espantosamente altos" hace que la membrana auditiva pierda elasticidad y se inicie un proceso a la sordera total» (3). Además, el delirio o éxtasis en que se suele entrar no lo produce la belleza musical, sino una reacción mecánica del organismo humano hacia el ruido. Así quedó demostrado cuando un equipo de investigación británico presenció en directo una actuación de Elton John y vio que el delirio empezaba cuando se alcanzaban niveles de hasta 150 decibelios (4).

El mundo laboral también corre sus peligros con el ruido, sobre todo aquellas profesiones que afectan al tratamiento del metal o de pruebas de motores de reactores, principalmente, y donde la legislación es deficiente. El obrero de las prensas, en fábricas de coches, o de bancos de prueba de turborreactores, goza por toda protección de unos auriculares que, como decía un obrero de Seat-Barcelona en un debate contra la General Motors en Zaragoza, producen vómitos, mareos y estados nerviosos muy serios y que, además de no suprimir totalmente el ruido, mantienen a la persona incomunicada totalmente durante las ocho horas de trabajo día tras día (5).

dB (A) Algunos ruidos

0	*Umbral de audición.*
10	*Conversación en voz baja.*
20	*Tictac de un reloj; murmullo de hojas.*
30	*Viviendas en barrios tranquilos.*
50	*Lenguaje corriente.*
55	*Acondicionador de aire de ventana.*
60	*Rumor de una conversación; grifo de agua.*
65	*Restaurante o bar concurrido.*
69	*Aspiradora (a 3 m.)*
70	*Teléfono, máquina de escribir.*
80	*Despertador (a 65 cm.), coche, tranvía.*
82	*Música a alto volumen en un cuarto grande.*
85	*COMIENZA EL DAÑO AL OIDO, si se prolonga.*
86	*Imprenta automática de tamaño medio.*
90	*Motocicleta, camión.*
92	*Tránsito intenso de una ciudad.*
95	*Afiladora.*
97	*Sierra elétrica.*
98	*Cortadora de césped.*
100	*Moto; fábrica de tejidos; compresor de aire; Boeing 707, 4 motores.*
110	*Helicóptero.*
115	*Avión caza (F 104) a 300 m. de altura.*
120	*Martillo neumático a 2 m.*
130	*Cañonazo.*
140	*En una acería.*
150	*Disparo de un cohete.*

En Puerto de Sagunto se está librando una importante batalla, ya que una fábrica pretende ampliar sus actuales instalaciones con la oposición del vecindario, precisamente por los problemas del ruido que dichas instalaciones ya están ocasionando.

De bueno sobre el ruido poco se puede decir: Albert Hoeffleur cuenta que vió morir una rata en 15 minutos al mantenerse en la corriente de un motor de jet, y es que la intensa energía sonora quedó atrapada en la peluda piel del roedor, lo que no deja de ser un consuelo para los calvos.

El estar envuelto por el ruido y ser a la vez ruidoso no sólo tiene consecuencias patológicas, sino que configura un tipo de sociedad determinada en cuyos componentes podemos encontrar unas características muy concretas: se es: a) un hombre aislado, con su propio mundo; b) un hombre egocéntrico, ya sea de forma introvertida o extrovertida; c) un hombre sin amor, porque intentamos nuestra construcción a base de destruir a los demás, y d) un hombre vulnerable y defensivo (6).

La solución no está en aislarse, insonorizando habitaciones, ni retirándose al campo, sino creando una nueva escala de valores (7), es decir, utilizar una tecnología que no viole la naturaleza, que esté en armoniosa alianza con ella, o lo que es lo mismo que montemos en bicicleta antes que en la ruidosa motocicleta, que usemos los servicios públicos (autobús, tren, etc.) antes que el automóvil particular, con lo que además de no contaminar el aire con los humos residuales de la combustión no tendremos que utilizar el claxon para advertir al de delante que el semáforo se va a poner en verde, y así contribuir eficazmente a la fluidez del tráfico y, consiguientemente, a la disminución del ruido en las calles de pueblos y ciudades de todo el País Valenciano.

JOSE M.ª FALO (AVIAT)

(1) Robert Alex Baron, «La tiranía del ruido», F.C.E., México, 1973.

(2) Otra razón más para acabar con ellos.

(3) RNE, «Tiempo para vivir», miércoles 13 de junio de 1979.

(4) Decibelio: Unidad empleada para expresar la magnitud de una modificación en una señal o nivel sonoros. Un dB es la variación de nivel de una onda sonora lo estrictamente indispensable para ser escuchada por un oído humano medio.

(5) «Debate contra la G.M., no ponga un coche en su vida», Zaragoza, 1979.

(6) Nicolás Caballero, «Para ser persona es necesario EL SILENCIO». Vol. 2.° de «El camino de la libertad», EDICEP, Valencia, 1978.

(7) Nicolás Caballero, op. cit.

SOBRE L'ENSENYAMENT DE LA RELIGIÓ A L'ESCOLA

UN DECRET INACCEPTABLE

Els pactes o acords entre l'Església i l'Estat des de Constantí són molts al llarg de la història. Avui, entre l'Estat espanyol i la Santa Sede en tenim un altre que ja té serioses repercussions. El Decret de Religió el rebutgem totalmente perquè el sol fet que existeisca, és un atemptat contra l'escola pública cap a la que volem caminar com a alternativa per a fer i dur a terme un ensenyament seriosament democràtic sense tindre que posar-li cometes. Dic que el decret és un atemptat contra l'escola pública perquè:

1) Si tots tenim els mateixos drets, deuríem d'usar els mateixos serveis i, a més, de la mateixa forma. La conclusió és clara, hem de tenir la mateixa escola per a tots, UNA ESCOLA ÚNICA.

2) L'escola volem que tinga un contingut CIENTÍFIC i RACIONAL. Aquest tipus d'ensenyament permet tenir una visió històrica del progrès humà i s'insereix en les realitats socials i polítiques del món contemporani. Si s'introdueix l'ensenyament de la religió i moral, fa que tinguin uns un altra interpretació molt determinada de la història i del comportament humà.

3) L'ensenyament ha d'ésser **aconfessional**, és a dir, sense privilegis ni excepcions per a cap confessió religiosa. Açò exigeix que l'escola guarde una rigorosa neutralitat respecte a tota ideologia religiosa.

4) Si es reconeixen els drets de l'home i fem una correcta i progressiva lectura i interpretació de la Constitució tenim que construir una societat pluralista; per tant l'escola deu d'ésser PLURALISTA. Aquest pluralisme contempla tant les qüestions polítiques com religioses. L'escola deu posar al xiquet-a en contacte amb les diferents opcions existents.

5) Si l'escola deu d'ésser GRATUÏTA per a tots, el fet que hi haigui collegis confessionals subvencionats fa que aquesta gratuïtat no puga ésser, ja que es paga i subvenciona, tant sols, ideologia molt determinada i concreta.

Aquest decret recull elements de les disposicions donades els anys del nacional catolicisme, quan l'Estat era confessional; tenim així que:

— Era matèria obligatòria i ordinària; avui el decret diu que es «materia equiparable a cualquier disciplina fundamental».

— L'obligatorietat ara és als centres; abans era a les persones que assistien als centres.

— Era i és avaluable.

— Igual que abans, els centres deuen de tindre un lloc dedicat al culte i fer activitats religioses extraescolars.

— Els llibres de text deuen d'ésser autoritzats pel M. E. C. i la conferència episcopal; abans portaven el «Nihil Obstat».

Bé, podríem analitzar alguna cosa més del decret, però crec que tant sols amb aquests elements ja podem fer-nos serioses preguntes i alguna que altra reflexió. Si la religió es avaluable i matèria fonamental, tot el que es fa a l'escola es té que avaluar. Els xiquets i xiquetes que donen religió tindran altres matèries que no se'ls podran avaluar. Si uns donen religió i l'altre grup, per exemple, matemàtiques, o bé treball manual, el xiquet-a de religió o no seguirà tot el programa, o bé després ho tindrà que vore sol. Lo que no es pot fer és que mentre uns donen religió, els altres es tinguin que estar sense fer res. Això és un fer greu i denunciable. ¿No es això una gran incoherència a l'hora de fer realitat l'horari de religió?

Si obliga als centres vol dir que obliga a les persones dels centres; per això, els pares i xiquets són una vegada més coaccionats al fer que responga davant del director si o no religió per al seu fill. Per tant queda institucionalitzada com abans. Tant sols faltaria que fos obligatori! Sap molt bé la jerarquia lo que diu el Concili Vaticà II i el Govern, sense cap tipus de pregunta, que té la Constitució pel mig!

És una preplexitat equiparar la comunicació i vivéncia de la fe a la geografia, les matemàtiques o bé qualsevol assignatura fonamental; així tanmateix no es pot acceptar mai que l'experiencia de fe, la transmissió i el coneixement de Jesucrist siga avaluada ni avaluable.

Creiem molts cristians que el lloc adequat perquè el xiquet o xiqueta puga conéixer i vivenciar lo que suposa creure en Jesús de Nazaret és l'entorn familiar i la comunitat cristiana. Avaluar la religió suposa que es concebeix com a ideologia i no com a vivència de l'Evangeli.

Mentre manquen aules per a pàrvuls, aules perquè es puga donar classe amb menys alumnes, gimnasis, biblioteques, les aules estan tancades a les activitats d'Associacions de veïns, de pobles; els patis de recreo no els deixen utilitzar per a lloc d'esports per la gent del poble; si en algun collegi hi ha biblioteca, la majoria estan tancades per als mateixos xiquets de l'escola, tancades totalment al barri, al poble; manquen classes d'adults; la Jerarquia catòlica utilitza uns locals públics quan i com vol, solament a la seua disposició.

Els textos tenen que ésser revisats pel M. E. C. i la Conferència Episcopal es pot afegir-hi: i que nombroses editorials facin negoci. A la vegada pregunte: ¿Quin interés és, si no, tanta revisió, que una oberta manipulació de l'Evangeli? Com pot ajudar l'Església a dur l'Evangeli a la vida a què el cristià sigui un profeta amb tanta manipulació del missatge?

R. G.

ELS LLIBRES

hem llegit

CUANDO ENSEÑAR A LEER
André Inizan
Edit. Pablo del Río

Esta obra, basada en los resultados de una investigación realizada por el propio autor en el Centro Nacional de Pedagogía Especial (Francia), trata de determinar el momento oportuno en que el niño ha alcanzado la madurez necesaria para el aprendizaje de la lectura y la duración probable de este aprendizaje.

Al no estar institucionalizada en nuestro país la psicología escolar, estamos aún más lejos de saber qué hacer con los niños afectados de trastornos en el aprendizaje. Precisamente es el aprendizaje de la lectura y el realizarlo sin traumas para el niño uno de los factores fundamentales en el éxito del posterior desarrollo escolar del alumno. Muchas de las dislexias, fracasos escolares e incluso envíos de niños a unidades de educación especial por problemas en el aprendizaje son producto del desconocimiento que hay sobre los nuevos instrumentos descubiertos por los psicólogos escolares y que han permitido demostrar que cada niño tiene un ritmo de aprendizaje que le es propio y que el mismo es «medible».

A través de esta batería predictiva de André Inizan el maestro tiene la oportunidad de adquirir una herramienta científica de medición en psicología que le permita hacer frente al problema del aprendizaje de la lectura.

Como dice René Zazzo en el prólogo de esta obra, «se trata de prever, en función de la edad del niño y sus capacidades, medidas con la batería psicológica, la duración probable del aprendizaje de la lectura. La batería de Inizan nos da, en tanto que batería global, una predicción rápida y sólida. Pero, por la diversidad de las pruebas que la componen, nos facilita también, mejor que cualquier otra, un análisis de las causas, un verdadero diagnóstico».

P. OLIVARES

per a grans

- **PAÍS VALENCIÀ:GEOGRAFIA I HISTÒRIA**
  R. Pérez Casado, V. M. Rosselló, M. Ardit, E. Belenguer, E. Llobregat, F. Pérez Mor
  Ed. 3 i 4

Col·lecció Papers bàsics

Ja fa temps que els valencians necessitàvem un resum sobre la història i la geografia del nostre País.

Aquest llibre el podem catalogar com un manual entenedor i àgil que a més té en compte les darreres investigacions històriques dutes a terme en els últims anys d'aquestes dues dècades.

- **LA DONA DEL CAPITÀ**
  Josep Elias
  Ed. Laia
  Col·lecció Les Eines

Cal llegir en la nostra llengua!!

Ara potser més que mai hem de revaloritzar la nostra llengua i salvaguardar eixa cultura comuna que ens uneix a altres territoris i països de l'Estat espanyol.

És clar que a la nostra llengua també existeixen novelles i a més molt recomanables; és per això pel que deguem llegir-les doncs es tracten de bones novelles de debò.

«La dona del capità» és certament una novella molt recomanable.

- **ESCOLA I LLENGUA AL PAÍS VALENCIÀ**
  Col·lectiu - Ed. 3 i 4

Malgrat que es tracta d'un llibre publicat fa quatre anys, pels vents que corren pel passadís, pot tornar a reviscolar el seu contingut, doncs planteja una problemàtica a l'ensenyament del nostre País, que encara no ha perdut gens la virulència ni actualitat del moment en que va estar escrit.

Les autores i autors són pedagogs valencians, preocupats de fa molts anys pels problemes de la renovació pedagògica com pels de la introducció de la llengua catalana en les activitats docents.

En aquest llibre es poden descobrir, entre altres coses, reflexions sobre la situació escolar del nostre País.

Calia fer aquest resum i ara el tenim a l'abast.

Un escriptor francés ha dit de nosaltres; «als occitans els falta l'autoconeixença». Aquest llibre ens introdueix en un sector concret de la nostra cultura: la llengua aplicada a la institució escolar del País Valencià.

per a xiquets

Tras el paréntesis veraniego reanudamos nuestra habitual sección de comentario de libros infantiles.

En esta ocasión nos vamos a referir a algunas novedades que han salido al mercado entre los meses de junio y septiembre.

En primer lugar, analizaremos «La piedra arde» —«La pedra crema»—, de Ed. Loguez, con texto de Eduardo Galeano e ilustraciones de Luis de Horna. En el texto hemos de hacer una distinción entre el desarrollo de la historia y el final de ella. Respecto al desarrollo, esto nos parece conseguido, ya que logra interesar, pero lamentablemente el innecesario panfleto final lo estropea. En cambio, felicitamos al ilustrador por las imágnes tan bellas e imaginativas que ha creado para esta historia. Recomendamos este libro a partir de los 8 años.

Otra novedad que merece ser destacada es una colección que nos parece muy interesante por cuanto se propone acercar el arte a los niños: «El arte para los niños», de Ed. Edhasa, que hasta ahora se compone de 4 títulos: «El plato de polenta», dedicado a Brueghel; «El diario del sol rojo», a Miró; «Las ventanas del sol», a Matisse, y «El violín de oro», a Dufy.

Todos estos títulos están realizados con reproducciones de los cuadros más importantes de los pintores mencionados y se completan con un cuento que hace referencia a ellas.

Debido al carácter mismo de la obra de los pintores a que está dedicado cada libro, su comprensión queda a distintos niveles. Así, mientras los dedicados a Brueghel o Matisse son fáciles de entender por niños de 9 años, el de Miró es prácticamente incomprensible para niños no iniciados en el arte.

En cuanto a los textos, en general, están muy bien conseguidos, relacionándolos perfectamente con las ilustraciones.

Es muy de destacar la biografía que incluyen al comienzo.

AMICS

PARLE VOSTÈ

L'EPISODI DE LA COMISSIÓ MIXTA

Ja fa anys, molts anys, que hi ha mestres valencians lluitant per l'escola valenciana. Amb pocs mitjans, amb tota mena d'entrebancs burocràtics, sovint amb l'oposició declarada de delegats i inspectors, sense cobrar... Els obstacles han estat abundants, però aquests mestres han continuat treballant i el seu nombre ha crescut àmpliament.

Fóra idiota pensar que els obstacles havien acabat amb la vinguda de la democràcia. Els antivalencians d'ahir són els «valencianistas» d'ara i un individu sinistre que desconeix el valencià ha arribat a ser president de la comissió encarregada de preparar el seu ensenyament. I això sense parlar de Boronat —ni del seu substitut, Espí— ni de la senyoreta Cabanes.

L'actitud provocadora d'UCD —d'UCD, amb totes les excepcions que calga— ha quedat confirmada amb tot aquest episodi de la Comissió Mixta, episodi que no ha fet més que començar i que, *en tot cas, produirà més enfrontaments artificials dintre del País* Valencià, per obra i gràcia d'una trepa d'individus que no tenen el menor respecte ni pel país ni per l'idioma i que actuen valent-se del seu poder polític i econòmic i collocant com a parapets quatre indocumentats ideològicament adscrits a la dreta més cavernària.

La vella i dolorosa opressió idiomàtica continua. De tant en tant, els opressors canvien la fòrmula, però el fons de la seua política lingüística sempre és el mateix: destruir. Abans prohibien l'ensenyament del català. Ara s'erigeixen ells en àrbitres del català que s'ha d'ensenyar.

Els mestres es troben situats en primera línia de foc, en la lluita per defendre la nostra llengua. La responsabilitat històrica que tenen és enorme. Cal que vegen molt clarament quina és la política lingüística del partit que governa i cal que, en conseqüència, es colloquen en una actitud d'intransigent defensa de l'idioma, sense

cedir a les pressions dels funcionaris de Madrid ni al xantatge de «Las Provincias» ni a la pressió de certes associacions de pares manipulades per l'extrema dreta.

L'episodi de la comissió mixta és ben alliçonador. UCD posa el «valenciano» en mans de castellanistes conturnaços o d'analfabets purs i simples. L'opressió continua. Els mestres han d'actuar.

Eliseu Climent

All-i-oli

QUADERNS DELS TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL P.V.

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ PER A NO AFILIATS

Nom .....
Cognoms .....
Adreça .....
Població .....
Tfn ..... **Província** .....

SUBSCRIPCIÓ ANUAL (9 n.os)
— Des del n.° 0: 500 pts.
— Des d'un altre n.°: 750 pts.

FIRMA:

PAGAMENT

☐ Taló bancari.
☐ Domiciliació bancària, per a la qual enviarem qüestionari en rebre aquest butlletí.
☐ Transferència bancària a ALL-I-OLI, Banco Español de Crédito, urbana calle Yecla, 9. València. c.c. n.° 289/271.

BOERIAS

UNA LEGISLACION CONFUSA

NOMBRAMIENTO DE DIRECTORES

LA CONFUSA LEGISLACION ACERCA DEL NOMBRAMIENTO DE DIRECTORES DE EGB

A. **EL DECRETO de 30 de agosto de 1974, núm. 2655/74** (BOE de 20 del IX) regulaba el ejercicio de la función directiva. Y hablaba de los requisitos: pertenecer al Cuerpo, un mínimo de tres años de servicios y **poseer la especial formación educativa exigida en el núm. 3 del art. 110 de la Ley General de Educación** (todo ello en el art. 3.°, 2). El art. 4.° decía que el nombramiento sería para **cinco** años. Y el art. 6.° regulaba que cuando no existieran profesores que reunieran los requisitos reseñados, se nombraría un director **accidental**. Estos artículos son los más destacables de entre los que componen el decreto.

B. Posteriormente, se dicta la **RESOLUCION de 29 de septiembre de 1977** dando normas para el nombramiento de directores con función docente. La terminología que se emplea está en contradicción con la contenida en el Decreto aludido; deroga, en parte, el citado decreto; y no se promulga en forma de Decreto ni se inserta en el BOE. La filosofía de la resolución tiene por finalidad evitar el problema (¿?) que se plantearía si no hubiese nadie en el Claustro de Profesores que tuviera la «especial formación educativa» exigida en el Decreto de referencia, de lo cual «resulta en determinados casos la difícil o imposible aplicación del mencionado decreto». Para evitarlo se dictan con carácter «provisional» **nuevas normas**: 1.° El nombramiento se efectuará **«provisionalmente»**. 2.° El nombramiento tendrá validez por **un año** académico. 3.° **El claustro de profesores formulará propuesta en terna** con expresión del número de votos obtenidos por cada profesor. 4.° El Delegado provincial designará el profesor que se hará cargo de la dirección, que debe recaer en el que hubiese obtenido más votos, salvo que existan razones suficientes de «orden docente» que justifiquen otra elección. Tales posibles razones **deberán ser comunicadas** al claustro de profesores que propuso la terna. 6.° No será válida la votación sin la asistencia de las dos terceras partes de los claustrales. Obligación de asistir todos los profesores a la votación. 7.° Sufragio nominal, directo y secreto. 8.° Podrán ser candidatos los profesores titulares del Centro. 11.° Los Directores cesarán el 30 de junio siguiente. Y otros muchos detalles...

C. Como la citada resolución tiene carácter «provisional», llega el 4 de junio de 1979 y se da a conocer una **circular** que **prorroga** la aplicación de las instrucciones contenidas en la Resolución de 29-IX-77.

D. Y, por fin, último capítulo, el día 9 de mayo, el Subsecretario de Educación **dicta** una **nueva circular** en virtud de la cual se prorrogan las instrucciones contenidas en la anterior circular. Veamos qué dice. Tras una introducción que **considera conveniente no dictar «nuevas normas» para regular los nombramientos,** hasta tanto no se determine la legislación aplicable, **el Ministerio dispone**: 1.° Que los Delegados pueden prorrogar el mandato de los directores **elegidos** (atención a esta palabra y a las del punto segundo) en virtud de la instrucción de fecha 29 de septiembre de 1977 hasta tanto que por la ley orgánica que regule el estatuto de centros escolares y las disposiciones que dicten en su desarrollo se disponga la forma de su nombramiento. **Pero,** 2.° «En los centros en los que, por cese de los actuales directores, deba procederse a su renovación, el nombramiento se efectuará por el Delegado Provincial correspondiente y **recaerá** en la persona del profesor más antiguo en el claustro. En el caso de los centros de nueva creación, si existiese profesorado propietario definitivo se nombrará el profesor más antiguo en el cuerpo, y de no darse la circunstancia, el nombramiento se efectuará por el delegado a propuesta de la inspección técnica. Estos nombramientos estarán en vigor durante el mismo plazo que se establece en el párrafo anterior».

Preguntamos: ¿Acaso no son esto «nuevas normas»?

¿Y cómo se dictan éstas si antes se considera «conveniente» no hacerlo?

¿Por qué unos Colegios **pueden** tener directores **elegidos** y otros **han de tener** directores, por lo menos cabe interpretarlo así, **impuestos**?

¿Qué **razones educativas** (si fuesen de otra naturaleza, el problema aún sería mayor) hacen pensar al Ministerio que los profesores más antiguos pueden desempeñar mejor el cargo de directores en detrimento de la capacidad de los hipotéticos elegibles?, pues **«la especial formación educativa»** de la LGE queda descartada como posible razón por el espíritu que subyace en la profusión de normas dictadas al efecto.

Sinceramente, nosotros no lo entendemos.

XIMO MARTÍ

LEGISLACION

- *El BOE publicó el día 27 de junio la **«Ley orgánica por la que se regula el Estatuto de Centros Escolares».** Previamente había sido aprobada por el Parlamento el día 4 de junio y obtuvo el refrendo real el día 19 del mismo mes. Fueron especialmente conflictivos los artículos 5, 7, 15, 17, 35 y 37. El PSOE ha presentado recursos de anticonstitucionalidad contra este texto, y lo mismo pretende hacer el PCE.*
- ***INSTANCIAS.** Todas las instancias, desde el día 1 de julio, que se presenten en organismos oficiales o públicos solicitando el ejercicio de algún derecho, haciendo cualquier tipo de reclamación o simplemente pidiendo algo, deberán ser **reintegradas con pólizas de 25 pts.** Esto se regula en la Ley 32/80, de 21 de junio (BOE de 27 de junio), artículo 33: «Se reintegrarán con timbres móviles de veinticinco pesetas los escritos de los interesados o sus representantes, las diligencias que se practiquen y los testigos que se expidan en las actuaciones jurisdiccionales a que se refiere el artículo 32, así como las instancias y recursos de los particulares presentados ante las oficinas públicas, las certificaciones expedidas por autoridades o funciona-*

rios a instancias de parte y las autorizaciones, licencias, concesiones y permisos expedidos por autoridades administrativas».

El aumento es de un 400 %.

Cualquier funcionario, cualquier profesor de EGB debe saber que un documento no reintegrado debidamente, tras ser recurrido por el negociado que lo recibió para que el interesado subsane la falta, si éste no lo hiciere en el plazo de diez días, conforme al art. 71 de la Ley de Procedimiento Administrativo, se archivará sin más trámite.

- *Por la* ***Orden ministerial de 28 de abril de 1980*** *(BOE de 3 de mayo) se normalizará la situación académica de los niños nacidos en 1967 en relación con la expedición del título de graduado escolar antes de cumplir los 14 años. Todo el desarrollo de la Orden es de gran interés para consolidar la situación jurídica correspondiente.*
- *Por el* ***Real Decreto 1290/1980, de 20 de junio*** *(BOE de 3 del 7), se regulan las retenciones a cuenta del Impuesto sobre las Rentas de las Personas Físicas.*
- *Por* ***Orden de 16 de julio de 1980,*** *se regula la enseñanza de la religión y moral católicas en preescolar y EGB. Y por otra Orden de la misma fecha se regula la enseñanza de la religión y moral de diversas iglesias.*
- *Por una* ***Orden de 7 de julio de 1980*** *se desarrolla el Real Decreto 2003/1979, de 3 de agosto, que regula la incorporación de la «lengua valenciana» al sistema de enseñanza del País Valenciano.*
- *En el BOE de 24 de julio de 1980 se publica la* ***Ley orgánica 7/1980, de 5 de julio,*** *de Libertad Religiosa.*
- *Por una* ***Orden de 22 de julio de 1980*** *(BOE de 26 de julio) se regular el otorgamiento de subvenciones a Centros docentes no estatales para el curso 1980-81.*
- *Por* ***Orden de 22 de julio 1980*** *(BOE de 26 de julio) se regula la convocatoria complementaria de ayudas a la Enseñanza de Preescolar, Bachillerato y COU.*
- *Por* ***Orden de 16 de julio de 1980*** *(BOE de 19 de julio) se regula la enseñanza de la religión de diversas iglesias, confesiones o comunidades en Bachillerato y Formación Profesional, para el año académico 1980-81.*
- *Por el* ***Real Decreto 1936/1980, de 24 de julio,*** *(BOE de 11 de julio) se regula la indemnización de la Mutualidad General de Funcionarios Civiles del Estado por fallecimiento en accidente.*
- *El Ministerio de Educación ha enviado para su dictamen preceptivo por el Consejo Nacional de Educación y el Consejo de Estado los proyectos de reglamentos de desarrollo de la ley de Estatutos de Centros escolares, relativos al nombramiento de directores y al funcionamiento de los órganos colegiados en los centros. Este último ya ha sido informado favorablemente por el Consejo de Estado.*

Esplai

ENCREUATS

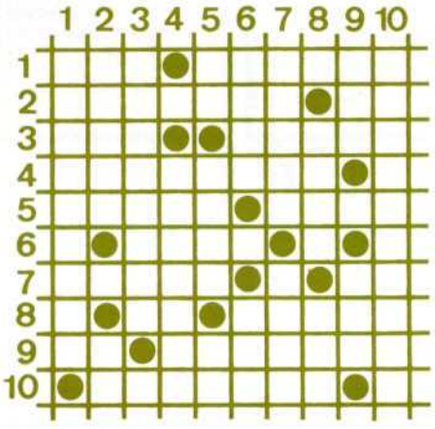

HORITZONTALS:

1.— Membrana molt fina que cobreix alguns líquids o sòlids. Successor del Otero (amb perdó).

2.— Sistema pel qual NO ens deixaran escollir els directors dels centres escolars. Era més u.

3.— Xiquet. Aquell que lloga els seus serveis a un particular.

4.— Categoria de mestres «sense categoria» (plural). Vocal.

5.— Mamífer semblant al cèrvol, un poc més menut. Al revés, contrari de prim.

6.— Zero. Cedeix fàcilment a la pressió (femení). Cent. Vocal.

7.— El que estem fent els valencians davant el món, amb les nostres baralles filològiques, d'identitat, etc. Ics. Al revés, beguda alcohòlica.

8.— Número u. Consonants. Barcelona. Al revés, primera dona bíblica.

9.— Al revés, femení de l'adjectiu possessiu **son.** Collocar una lligadura a una ferida.

10.—Invertebrat de respiració traqueal. Ena.

VERTICALS

1.— Tècnica del que té al seu càrrec els llibres de comptabilitat.

2.— Personatge femení de la «Guerra de Troia». Vocal. Afirmatiu.

3.— *Característica més notable que està* tenint malauradament el procés autonòmic valencià. Ena.

4.— Catalunya. Grandiosos.

5.— Llengua provençal. Planta, les arrels de la qual són comestibles. Pronom de primera persona en acusatiu.

6.— Figuera del Diable. Voca. Emisora anglesa de Radio i T.V.

7.— Tandes. X. Forma de pronom personal de segona persona.

8.— Vocal. Al revés, fill d'un oncle o una tia d'algú. Acabament de la majoria dels femenins dels adjectius ordinals.

9.— Llavor. Consonant. Al revés, pare del nostre pare o de la mare.

10.— Vella reivindicació valencianista a hores d'ara sense cap eixida.

REFRANYS POPULARS

(Sobre el casament i demés).

— Mare, què vol dir casar? Parir, rentar i plorar.

— Per ser casada i malmenjar, val més soltera quedar.

— El dia que em vaig casar, a cadena em vaig condemnar.

— Home casat, home endeutat.

— Abans de dir que sí, pregunta-ho al coixí.

— Les núvies d'avui són les sogres de demà.

— El criar envelleix i el parir entendreix.

ENDEVINALLES

1. **Qui és qui menja**
   gràcies a les dents dels demés?
2. **Petita és com una rata;**
   com un lleó guarda la casa.
3. **Set dones vénen de Dacs,**
   cada dona porta set sacs,
   a cada sac hi han set gats,
   cada gat té set gatets.
   Endevina quants són tots plegats,
   dones, sacs, gats i gatets.

SOLUCIONS ALS ENCREUATS

HORITZONTALS

1.— Tel. Ortega. 2.— Elecció. Ru. 3.— Nen. Criat. 4.— Interins. O. 5.— Daina. sorG. 6.— O. Tova. C. O. 7.— Riure. X. iV. 8.— I. Dm. B. avE. 9.— aS. Embenar. 10.— Insecte. N.

VERTICALS

1.— Tenidoria. 2.— Elena. I. Si. 3.— Lentitud. N. 4.— C. Enormes. 5.— Oc. Rave. Me. 6.— Rici. A. BBC. 7.— Torns. X. Et. 8.— E. isoC. anE. 9.— Gra. R. iVA. 10.— Autogovern.

SOLUCIONS ENDEVINALLES

1.— El dentista. 2. - La clau. 3.— 2.800.

manuel cerdà

lucha de clases e industrialización

almudin

11 x 17 cms. 136 págs.
Precio venta: 200 ptas.

ricard blasco

revoltats i famolencs

almudin

11 x 17 cms. 88 págs.
Preu venda: 125 ptes.

jordi palafox

los años 30: crisis económica y derecha valenciana

almudin

11 x 17 cms. 142 págs.
Precio venta: 250 ptas.

r. aracil
t. carnero
m. garcía bonafé
j. palafox
y vicent ventura

la industrialización valenciana: historia y problemas

almudin

11 x 17 cms. 64 págs.
Precio venta: 100 ptas.

joan fuster

notes d'un desficiós

almudin

11 x 17 cms. 64 pàgs.
Preu venda: 100 ptes.

aurora bosch

colectivistas (1.936-1.939)

almudin

11 x 17 cms. 136 págs.
Precio venta: 200 ptas.

lluis aguiló lucia

el sistema de partits politics al país valencià

almudin

11 x 17 cms. 128 pàgs.
Preu venda: 175 ptes.

emili giralt i raventós

dos estudios sobre el país valenciano

almudin

11 x 17 cms. 58 págs.
Precio venta: 130 ptas.

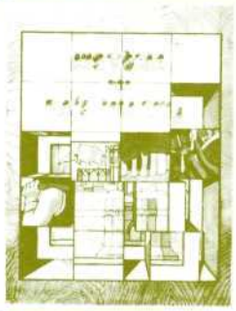

23 x 30 cms. 122 pàgs.
Edicions en valencià i castellà, enquadernació en cartoné i imprès a tot color.
Preu venda: 1.000 ptes.

manuel lloris

aproximación a joan fuster

almudin

14 x 20 cms. 176 págs.
Precio venta: 375 ptas.

joan fuster

qüestió de noms i altres escrits

almudin

11 x 17 cms. 64 pàgs.
Preu venda: 100 ptes.

josep sorribes

crecimiento urbano y especulación en valencia

almudin

11 x 17 cms. 120 págs.
Precio venta: 160 ptas.

Són llibres ALMUDIN, S.A. d'edicions i publicacions
Costa i Borràs, 12 - València-17 - Telèfon 378 55 16

Impresos per FOCO BERTHE
Costa i Borràs, 13 - València-17 - Telèfon 377 66 58

COMANDES EN LES PRINCIPALS LLIBRERIES I EN L'EDITORIAL